

KYVHKYNNEN

TEOLOGIAN YLIOPIILAI DEN
TIEDEKUNTAYHDISTYKSEN JULKAISU

No: 2/2003

SISÄLLYS

Pääkirjoitukset	3
Puheenjohtajalta	4
TYT tiedottaa	5
Ei on kyllä?	6
Reaalitodellisuutena näkymätön maailma	10
Gradunurkka	12
Opiskelijaelämyksiä	14
Heikki Leppä rikkoo eksegetiikan myyttejä	16
El yhteiskunnassa	18
Martti Nissinen Vuoden opettaja	22
150 vuotta arkea - Juhlan paikka	24
Kysy skolastikolta	26
Sano El yliopistolle	28
Sigmundin sohvalla	29
Levyarvostelu	30
Hartaus	31
Paha teologi	32

Kyyhkynen

Teologian Ylioppilaiden Tiedekunta-
yhdistyksen julkaisu

151. vuosikerta

[http://www.helsinki.fi/jari/tyt/
tyt-kyyhkynen@helsinki.fi](http://www.helsinki.fi/jari/tyt/tyt-kyyhkynen@helsinki.fi)

ISSN 0356-2247 Painettu
ISSN 1458-414X Verkkolehti

Päätoimittaja

Markus Asunta

markus.asunta@helsinki.fi

Toimitussihteeri

Matti Nikkanen

matti.nikkanen@helsinki.fi

Taittaja

Antti Siukonen

antti.siukonen@helsinki.fi

Ilmoitusmyyjät

Jari Pulkkinen

jari.a.pulkkinen@helsinki.fi

Selja Väistö

vaisto@dlc.fi

Kuvitus

Jason Lepojärvi

Toimittajat

Sakari Hosike

Anne Ijäs

Henri Järvinen

Ulla Oinonen

Ilona Pitkänen

Tapani Saarinen

Susanne Vuorinen

Painos

2000 kappaletta

Painopaikka

Yliopistopaino, Helsinki

Vuosikerta 10 euroa

Tilaukset p. (09) 631 591 /

tyt-kyyhkynen@helsinki.fi

Toimituksen osoite

TYT / Kyyhkynen

PL 33

00014 Helsingin yliopisto

Kaikki ei ole OK

Kyyhkysen tämänkertainen pyrähdys kantaa ytimekästä otsikkoa "Ei.". Kieltosanasta oli tulla lehden teema muutenkin kuin sisällön osalta, Kyyhkynen kun lentää luoksesse monenlaisten vastoinkäymisten läpi. Alun perin vapuksi luvattu lehden ilmestymispäivämäärät ovat siirtyneet aina myöhemmäksi milloin tietotekniikan pettäessä, milloin ihmisten sairastuessa. Lopulta, nelisen kuukautta alun perin suunniteltua myöhemmin, tämän vuoden toinen Kyyhkynen on kädessäsi. Koko toimitus on vilpittömän pahoillaan lehden viipymisestä.

Ei on voimakas sana, jota tulee käyttää harkiten mutta rohkeasti ja selkä suorana. On helppoa piiloutua sen taakse, ettei vääritys varsinaisesti kosketa itseä. On helppo äityä suvaitsevaisiksi tai poliittisesti korrektiksi. Ei ole media- tai muutenkaan seksikästä sanoa "Ei" millekään, ainakaan sijoittamatta päähänsä sinistä muoviämpäriä.

Toisessa äärilaidassa voidaan ryhtyä kieltäytymään ikään kuin periaatteen vuoksi kaikesta. Tiettyyn ikävaiheeseen uni-versaali protestointi kenties kuuluu, mutta elämänasenteeksi otettuna moinen nakertaa pohjaa hyvin perustellun ja toisissaan lausutun "Ein" alta. Se, että kaikki ei ole OK, ei tarkoita etteikö mikään olisi.

Jos teologisten kysymyksen kanssa enemmän tai vähemmän täysipäiväisesti kamppaileva henkilö ei osaa sanoa "Ei" eikä tiedä, koska sen sanoa, kuka tietää?

Tästä numerosta löydät erilaisia näkökulmia ja virikkeitä lyhyeen, kiehtovaan kieltosanaan ja sen käyttöön.

Markus Asunta

IHMINEN, MISSÄ SINÄ OLET?

"Tahdon nähdä kaiken mutten mistään koskaan maksaa hintaa." Toni Wirtanen kiteyttää ihmisen maailmankuvan. Ihminen, kiitos Eevan, sai arvostelukyvyyn ja moraalien, tiedon hyvistä ja pahasta, vapauden ja vallan, mutta myös vastuun ja häpeän. Tehtävänsä ihminen on ottanut vakavasti. Hän erottaa hyvän ja pahan ja hyvää hän puolustaa vaikka vain ennakoimalla paha. Hän nostaa helposti esiin lähimmäisensä moraalittomuuden ja muistuttaa, mikä on oikein. Oikeassa kun on useimmiten ainoastaan vain minä. "Ethän sä jäänyt mieltii. Tiedäthän tää on vaan pelii. Eihän siitä voi suuttuu. Sun pitäis olla tarpeeks vanha se ymmärtämään."

Suoraselkäinen ihminen ei tingi totuudesta, vaikka se loukkaasi toisen tunteita. Anteeksi hän ei pyydä, koska omasta persoonastaan hän ei voi luopua. Tärkeintä on säilyttää uskottavuus, politiikassa ja elämässä. Kun vain on tarpeeksi

Alakerta

vakuuttava, ehkä ministerin salkku irtoaa. Ja kun sitten lähtee taistelun tielle, ei siltä voi enää poiketa.

"Sillä minun piti olla parempi. Olla muuta kuin ne joita vihasin. Sillä mä luulin että oisin enemmän. Oisin enemmän kuin mihin yletän" Vapautta seuraa vastuu. Mutta kuka myöntää olleensa väärässä? Kuka kantaa vastuun, kun jääkin virheistään kiinni? Olisiko Adam kieltäytynyt käärmeen tarjouksesta ilman Eevaa? Kuka luopuisi vallasta, heittäisi sormuksen tuhoon? Ja kuka enää voi opettaa lapselleen: Se on tyhmä joka aloittaa, tyhmempi joka jatkaa ja viisain lopettaa. Miksi lapsi uskoisi, jos se ei aikuistenkaan maailmassa päde.

"Mikä piru teki mussa ilkitekojaan? Vai tarvittiinko sitä edes mua auttamaan?" Ihminen, missä sinä olet?

Ulla Oinonen

Puheen- johtajalta

Työmies on palkkansa ansainnut

Huh! Ohi on - kesä nimittäin ja sen myötä kesätyöt. Kesätyöt ovat lähes joka opiskelijan välttämättömyksiä ja alkusyksystä on mukava korjata työn ansaittu hedelmä oikeaan aikaan oikeine lisineen. Kuuluin siihen 40 % kesäteologeista, jotka tekivät kolme riparia kesässä. "Keikkatyöläisyys" Espoossa tarjosi palaset leirikeskus-, päiväkoulu- sekä saaristovaellusriippikouluista ja paljon mielenkiintosisia hetkiä 15-kesäisten parissa. Onnekseni voin todeta, että työnantajani hoiti työsopimusasiat kesäteologien suuntaan mallikkaasti. Valitettavasti näin ei ole kaikkialla.

Kirkon sopimusvaltuuskunnan ja TYT:n yhdessä toteuttaman kyselyn kesäteologi- ja harjoittelukokemuksista kesältä 2002 on vihdoin saatu tilastomuotoon. Taulukoista löytyy paljon hyvää, mutta myös paljon huolestuttavaa. Tiedot säännöksistä eivät iskostu tarpeeksi seurakuntiin, eivätkä opiskelijat aina osaa pitää oikeuksistaan kiinni. Kesäteologeista 30 % ei kirjoittanut työsopimusta kesätöistä eikä 20 %:lle maksettu asiaankuuluvia leiripäivärahoja, 10 % ei edes tiennyt oikeuksiaan.

Tutkimukset mahdollistavat epäkohtien paikantamisen ja niihin puuttumisen. Tänä syksynä toteutettava kysely kesä-

työ ja harjoittelukokemuksista on hieman edellistä kattavampi ja tarkempi. Muista ottaa osaa tutkimukseen!

TYT:n osalta juhlavuosi kallistuu jo viimeiselle puolikkaalleen ja luvassa on paljon tapahtumia läpi syyslukukauden. Kesän vietimme pikku hiljaa muuttaessa kerroksen toisesta päästä toiseen. Uudet tilat toimistolle ja olkkarille mahdollistavat entistä viihtyisämmät olosuhteet tulevalle toiminnalle, mistä kuuluu suuri kiitos tiedekunnallemme.

Tiedotettakoon vielä, että muuton myötä vanha atk-luokka on poistunut ja konepaikat ovat siirtyneet oppimiskeskus Aleksandriaan (ent. opiskelijakirjasto). Tiedekunnan kirjastoon on puolestaan ilmestynyt kahviautomaatti, jonka hankinnassa TYT on toiminut välittäjänä kirjaston suotuisalla avustuksella.

Erinomaisen antoisaa syksyä ja tervetuloa tutustumaan uusiin tiloihimme!

*Antti Siukonen
TYT:n puheenjohtaja*

Alkusyksyn tapahtumat

ma 8.9. Kaupunkisuunnistus klo 18 Uusi ylioppilastalo, Mannerheim-sali.

Kompassia et tarvitse ja kumisaappaatkin voit jättää kotiin tällä suunnistusretkellä, sen sijaan rutkasti seikkailumieltä tarvitset.

ke 10.9 Avajaiskarnevaalit ympäri yliopistoa. (klo.13 avajaismessu Tuomiokirkossa ja jossain ständien lomassa on myös oma TYT:mme.)

to 11.9 Hallituksen kokous klo 13 Tiedekuntasalissa, A7, 3.krs

pe 12.9 Fazer-excu lähtö klo.12 A7:n edestä Ilmoittautuminen alkaa TYT-illassa ja jatkuu sähköpostitse osoitteeseen katri.sundvall@helsinki.fi 50 ensimmäistä mahtuu mukaan, ilmoittaudu siis nopeasti! Ilmoittautuminen on sitova.

su 14.9 Piknik Seurasaaressa klo. 13 lähtö A7:n edestä.Varaa mukaan piknikevättä ja matkakortti/bussiraha. Halutessasi voit tsekata eri maksulla myös Seurasaaressa mu-seot. (Säävaraus!)

ma 15.9 Tule tutustumaan toverineuvoston kokoukseen! Klo.16.30 tiedekunnalla (tarkempi paikka ilmoitetaan Olkkarin ilmoitustaululla. Samaisella ilmoitustaululla kerrotaan myös hallituksen kokouksista, joihin voi myös tulla tutustumiskäynnille.)

ke 17.9 Baarisuunnistus lähtö klo. 18 tiedekunnalta Tsekkaa kaupungin menomestakavasti porukalla! Vanhemmat opiskelijat pääsevät viiden hengen joukkueissa osallistumaan seniorisarjaan, jonne ilmoittautuminen 16.9 mennessä osoitteeseen mervi.mahonen@helsinki.fi (Fuksien ei siis tarvitse ilmoittautua.)

ma 22.9. Veren luovutus-excu lähtö klo.16 A7:n edestä, menemme Yrjönkadun luovutuspiesteeseen. Yhdessä se on helpompaa. Älä ole luuseri, luovuta!

ke 24.9. Fuksiaiset!!

Vuoden odotetuin tapahtuma alkaa klo.18 messulla Tuomiokirkossa, jatkuu tuutoreiden tekemällä ohjelmalla Tuomiokirkon kryptassa ja illan pimetessä järjestetään bileet Domma -2:ssa. (Dommalle on yhteislähtö juhlan jälkeen.)

pe 26.9 Excu Uutisvuodon nauhoituksiin Lähtö klo.10 rautatieaseman pääovien edestä. Tännekin ilmoittautuminen alkaa TYT-illassa ja jatkuu sähköpostitse osoitteeseen mervi.mahonen@helsinki.fi

Tieto kulkee

Parhaiten pysyt selvillä tiedekunnan sekä TYT:n asioista liittymällä tyt-tiedotus sähköpostilistalle. Liittyminen tapahtuu www.sivuilltamme.osoitteessa:

<http://www.helsinki.fi/jarj/tyt/>

Sivuilla tiedotamme myös ajankohtaisimmat asiat sekä ylläpidämme keskustelupalstaa. Tapahtumat löydät myös tuoreimmasta ylioppilaslehdestä.

Jäsenetuja

TYT tarjoaa jäsenilleen mm. seuraavia palveluita:

- Jäsenlehti Kyyhkysen
- Kirjavälitystä (kurssikirjat sekä muuta teologista kirjallisuutta. Esim. McGrath: Kristillisen uskon perusteet meillä 40e, muualla 52e)
- Monipuolisen valikoiman aikakaus- ja sanomalehtiä oleskeluhuoneessa (A7, 2. krs., mm. Hesari, Kotimaa...)
- Kulttuuripainotteisia matkoja ja retkiä (Esim. Rooman matka lokakuussa)
- Ekskursiot ja tempaukset (Esim. Fazerin tehtaat, Pääsiäis-spektaakkeli)
- Juhlia ja Bileitä (Esim. Vuosijuhlat, Fuksiaisbileet, Martinpäivän bileet, Wappubrunssi...)
- Lukupiirejä
- Keskustelutilaisuuksia (Esim. Mediaseminaari, Kahvia ja skismaa -illat)
- Tenttikahvit perjantaisin olkkarissa (alk. 10.30)
- Hartaustilaisuuksia ja messuja (Esim. Vesperit ja juhlamessut)
- Osallistumista yliopiston liikuntasarjoihin (Esim. Akateeminen warti, Esport night, sähly, futsal)
- Toimiston palvelut (Paidat, haalarimerkit, kysymykset, kirjat)
- Edunvalvontaa yliopistolla, työmarkkinajärjestöissä sekä ylioppilaskunnassa.

Jaettu vastuu

Kädessäsi on juhluvuoden toinen Kyyhkynen. Olet kenties saanut sen postitse, noutanut sen ilmaisjakelupisteestä tai vain noukkanut sen pöydältä. TYT julkaisee Kyyhkystä, Suomen vanhinta yhtäjaksoisesti ilmestynyttä aikakauslehteä, neljä numeroa vuodessa ja se kannetaan kaikkiin seurakuntiin sekä varuskuntiin veloituksetta.

TYT:n toimintaa voi tukea valmistumisen jälkeen maksamalla yhdistykselle kannatusjäsenmaksuayhdistyksen tilille Nordea 100930-216492. Merkitse viitteeksi kannatusjäsenmaksu, sekä nimesi/seurakuntasi/yhteistyötahosi nimi. Kannatusjäsenmaksun maksamalla olet mukana takaamassa Kyyhkystä ja yhdistyksen toiminnan jatkuvuutta tulevillekin teologipolville!

Ei on kyllä?

**Ei on kyllä!
Kyllä on ei?
Kyllä on kyllä!
Ei on ei! Ei on
kyllä! Ei on
kyllä! Kyllä on
ei? Kyllä on
kyllä! Ei on ei!
Ei on kyllä! Ei
on kyllä! Kyllä
on ei? Kyllä on
kyllä! Ei on ei?
Ei on kyllä! Ei
on kyllä! Kyllä
on ei? Kyllä on
kyllä! Ei on ei!
Ei on kyllä! Ei
on kyllä! Kyllä
on ei? Kyllä on
kyllä! Ei on ei!
Ei on kyllä! Ei
on kyllä! Kyllä
on ei? Kyllä on
kyllä! Ei on ei!
Ei on kyllä? Ei**

Maaliskuun 20. päivä vuonna 2003 klo 12.30. Irakin sota on syttynyt viime yönä. Helsingin hiippakunnan tuomiokapitulissa eletään tuskaisia hetkiä. Vahtimestari on lähtenyt ostamaan sämpylää ja puhelinvaihte on jäänyt soimaan yksin. Kukaan ei vastaa ja melkein kaikki ovat menneet syömään. Minä jään odottelemaan piispaa mieltien kysymyksiä. Irak on kaukana ja hyvä niin.

Barth

Sveitsiläinen reformoitu Karl Barth (1886–1968) oli ehkä 1900-luvun merkittävin protestanttinen teologi. Tämän Baselin leijonaksi kutsutun miehen teologian ehdottomuus ja jyrkkyys on viehättänyt monia. Barthin ajatukset ovat kiehtoneet niitäkin, jotka ovat enemmän tai vähemmän eri mieltä hänen kanssaan. Yksi heistä on Barthia tutkinut piispa Eero Huovinen.

– Barth on aina inspiroinut minua, vaikka olenkin kriittinen hänen teologisia perusratkaisujasa kohtaan. Minut sytyttää erityisesti hänen tulivuorimainen intohimonsa teologisiin painiskeluihin.

Ei!

I maailmansodassa usko ihmiseen ja hänen kykyihinsä koki romahduksen. Barth halusi korostaa Jumalan erilaisuutta ihmiseen nähden ja hän veti heilurin toiseen ääriolitaan.

– Kirjoittamassani Barth-kirjassa "ei" tarkoittaa jyrkkää vastalauseetta kulttuuriprotestanttiselle ajattelulle ja sellaisille kuvitelmiille, että ihminen nousee omin voimin taivaaseen tai rakentaa oman sillan Jumalan luo.

Barth oli valmis korostamaan ihmisen ja Jumalan erilaisuutta niin paljon, että sanoi kaikelle luodulle "ei". Kaikki luotu oli jo sellaisenaan osa lankeemusta. Huovinen pitää Barthin "ei"-sanaa sekä positiivisena että negatiivisena.

– Barthilla oli kykyä kriittiseen ajatteluun ja taitoa sen ilmaisemiseen. Hän uskalsi sanoa "ei" silloin, kun ihminen alkoi uhota itsensä kanssa liikaa. Hitlerille Barth pani äkäsesti kampoihin. Tosin Barthilla "ei" meni myös hiukan överiksi, ainakin minun mielestäni. Hän puhtaaksi viljeli "ei"-sanansa niin lujasti, että luodulle todellisuudelle ei jäänyt enää omaa arvoa.

Huovinen haluaa siis torjua Barthin jyrkkyyden, mutta ottaa hänen kriittisyydestään siihen kuuluvan hyvän. Esimerkiksi kun hurskaat ihmiset moittivat eksegeettejä liian kriittisiksi Raamattua kohtaan, Barth vaati, että eksegeetit olisivat vielä kriittisempiä. Pitää harjoittaa riittävän syvää kritiikkiä, myös kritiikin kritiikkiä, jotta päästäisiin teologian varsinaiseen asiaan. Pelkkä historiallinen kritiikki ei riitä, tarvitaan myös asiakritiikkiä.

– Barthille teologian "asia" oli Jumala, tavoittamaton todellisuus. Barth sanoi dialektisesti: "Teologeina meidän tehtävämme on puhua Jumalas

ta. Mutta me olemme ihmisiä ja sellaisina me emme voi puhua Jumalasta. Meidän täytyy muistaa molemmat, se että meidän täytyy ja se, että me emme voi. Tämä on meidän teologioiden ahdistus. Kaikki muu on sen rinnalla lastenleikkiä." Barthissa minua kiehtoo, että hän haluaa puhua Jumalasta, vaikka väittääkin, että se on mahdotonta. Luterilaisena en kuitenkaan olisi yhtä jyrkkä kuin Barth. "Ei" -sanani ei olisi yhtä kategorinen, ehdoton. Teologeina me voimme puhua Jumalasta sen vuoksi, että hän on ensin ilmoittanut itsensä. Jumala ei ole jäänyt taivaaseen - kuten reformoitu Barth ajattelee - vaan hän on tullut tämän maailman keskelle. Jumalan "toinen maailma" on Kristuksessa tullut tähän "ensimmäiseen maailmaan" läsnäolevaksi. Jumalasta puhuminen on Kristuksen jälkeenkin aivan riittävän vaikeaa. Teologia ja saarna eivät saisi olla mitään löysää huulenheittoa.

Huovinen näkee reformoidun ja luterilaisen ajattelun välisen eron siinä, miten ne suhtautuvat luotuun ja syntiin langenneeseen todellisuuteen.

– Luterilaisuudessa sanotaan luodulle todellisuudelle yhtä aikaa kyllä ja ei; Jumalan luomistyö on hyvä lankeemuksen jälkeenkin, ainakin maallisessa merkityksessä. Aurinko paistaa. Lumi on puhdasta, joskus lastenkasvatus onnistuu. Opiskelu tuottaa iloa ja joskus saatetaan ottaa rauhanaskeliakin.

Luterilaisen ajattelutavan mukaan maailmassa on hyvää, joka on lähtöisin luomisesta. Kaikki ihmisen tekemä hyvä ei ole riippuvaista siitä, uskooko ihminen Jumalaan vai ei.

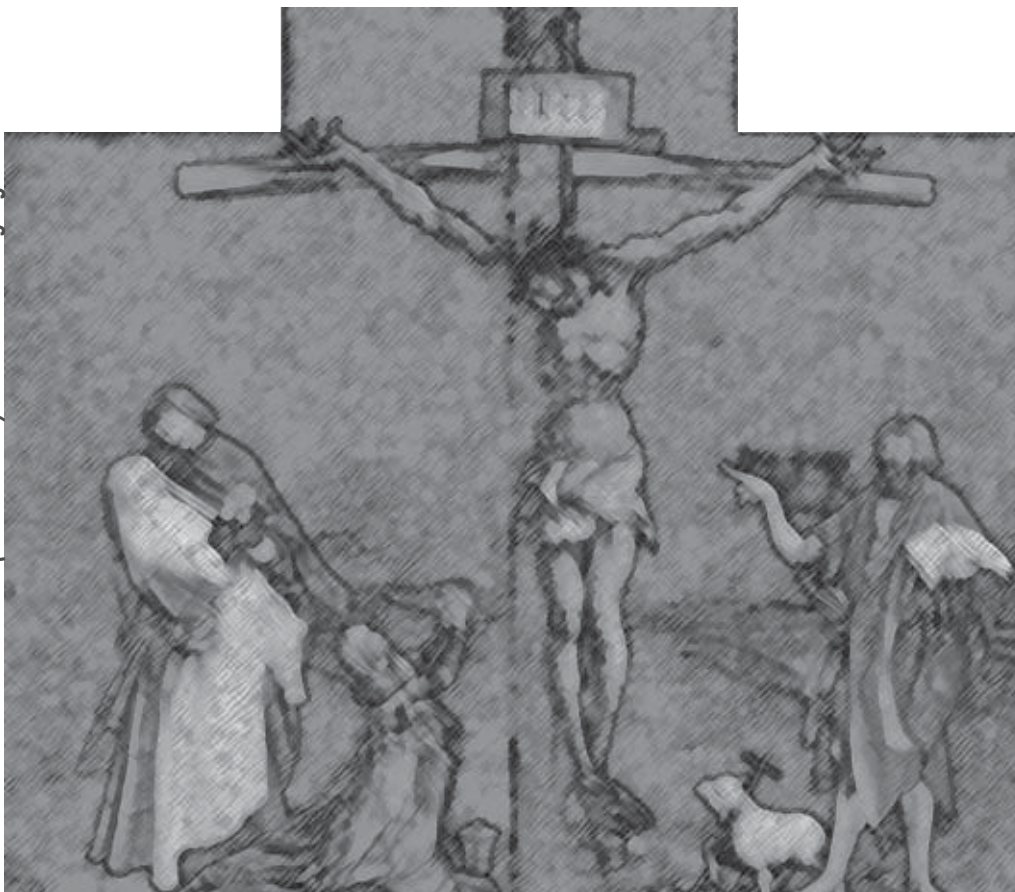
– Luotu todellisuus ei ole luterilaisen ajattelutavan mukaan pelkästään paha. Usein kysytään, että onko ihminen hyvä vai paha. Barth olisi varmaan sanonut, että paha, mutta luterilaisuus sanoo, että ihminen on sekä hyvä että paha. Luterilaiset ovat yleensä pitäneet Barthin ajattelua liian dualistisena, kaksijakoisena. Jumalan ja ihmisen välillä ei ole sellaista kuilua kuin Barth ajatteli. Jumalan ja maailman suhde on paradoksaalisempi, jännitteisempi. Mutta siihen, missä ihminen on vääristynyt, pitää toki sanoa "ei". Ihmisen peruskiusaus on, että hän haluaa olla itse oma jumalansa. Epäjumaluuden kanssa ei pidä tehdä kompromisseja. Me luterilaiset voimme siis yhtä aikaa olla Barthin kanssa samaa mieltä ja eri mieltä. Sanomme Barthille sekä "kyllä" että "ei".

Kyllä! Turkuun!

Barth sanoi "ei" luodulle. Mutta hän ei ollut vain negatiivinen ajattelija, vaan myös positiivinen. Tosin vain tarkastellessaan Jumalan todellisuutta.

– "Kyllä" tarkoittaa Jumalan armoa. Barthilla se tarkoitti Jumalan armon salamaniskua; armo tulee tähän todellisuuteen vain välähdyksittäin ja pistemäisinä tapahtumina. Armolla ei inhimillisessä ja historiallisessa todellisuudessa ole jatkuvuutta. Barthilla oli seinällään Grünewaldin maalaus, jossa Johannes Kastaja osoittaa sormellaan rujoa ristiinnaulittua Kristusta. Barthin teologiassa on tärkeää, että Jumala on kokonaan toisenlainen. Ihmisen ja Jumalan välillä on jyrkkä kuilu. Sen vuoksi ei voi olla mitään muuta positiivista suhdetta ih-

Muokattu Matthias Grünewaldin (n. 1475-1528) teoksesta Kreuzigung

misen ja Jumalan välillä kuin viittaussuhde. Johannes Kastajan sormi, joka osoittaa Kristukseen, on luonnotoman pitkä. Barth näki sormessa tiettyä symboliikkaa. Johannes Kastajan, papin tai kristityn tehtävä on vain viitata Kristukseen. Sormen tehtävä on osoittaa muualla olevaan todellisuuteen. Luterilaisten mielestä Barthin sormi-idea on liian heikko. Meidän uskomme mukaan Kristus on tässä, reaalisesti meidän keskellämme. Hän ei ole muualla, minne sormi viittaa, vaan hän on meidän luonamme. Helsinkiläisessä tienviitassa lukee Turku 165. Tienviitta ja Turku ovat eri paikoissa. Turku ei ole Helsingissä. Luterilaiselle sakramenttipolille on tärkeää, että leipä ja Kristuksen ruumis ovat yhtä. Leipän ja Kristuksen ruumiin välistä suhdetta ei voi asianmukaisesti tulkita vain viittaussuhteeksi, signifikatiiviseksi suhteeksi. Me sanomme "hoc est", "tämä on". Leipä on Kristuksen ruumis. Luther ajatteli, että Jumala ei ole etäällä oleva, poissa oleva hahmo. Hän on läsnä meidän keskellämme, ei taivaassa, kuten reformoidut ajattelivat. Sormisymboliikalla on meille luterilaisille vain rajoitettu merkitys. Mutta siinä mielessä me luterilaiset olemme samaa mieltä Barthin kanssa, että olennaista on viittauksen kohde, nimittäin Kristus. Me luterilaisina vain toivomme, että viittauksen kohde ei olisi kaukana, vaan meidän luonamme.

Vaikeaa...

Oma lukunsa on sitten, miksi Barthin teologiassa "ei" on kuitenkin "kyllä". Sitä Huovinen sanoo yrittäneensä kirjassaan valaista. Ei on kyllä, mutta ei aina, mutta toisaalta se on. Vähemmästäkin saa päänsäryn, ja herää kysymys miksi A7:n 6. kerroksen väki kirjoittaa niin vaikeita kirjoja. Dogmatiikan dosentti Eero Huovinen vastaa:

– Yliopistoteologiien kuuluu kirjoittaa sekä vaikeita että yksinkertaisia kirjoja. Jos kirjoitetaan vain yksinkertaisia kirjoja, silloin ongelmia saatetaan vähätellä. Ei olla valmiita syventymään tarpeeksi. Teologia on vaikeaa ja sen tulee olla vaikeaa.

Toisaalta Huovinen korostaa yliopiston sivistys- ja opetustehtävää.

– Jos kirjoitetaan vain vaikeita kirjoja, niin silloin ei tunneta vastuuta sivistys- ja opetustehtävästä, joka kuuluu yliopistolle.

Yliopiston ja kirkon erilainen rooli on vaivannut piispaa ja dosenttia. Minulle oli aika kova paukku muuttaa yliopistolta tähän kirkon hommaan.

– Tehtävänäni ei ollut enää puhua vain fiksuille teologian ylioppilaille, vaan nyt piti puhua kunnan suomalaisille. Katekismuksen kirjoittaminen oli tietyssä mielessä paljon vaikeampaa kuin jonkin tieteellisen tutkimuksen tekeminen. Yliopiston pitää sekä tutkia että opettaa. Varsinkin yleissivistävän tiedon levittämistehtävässä pitää olla aina intohimo puhua yksinkertaisesti, ei tyhmästi, mutta selkeästi, jäsennellysti ja lyhyesti. Jos jokin asia on selvästi ilmaistu, niin se on todennäköisesti myös selvästi ajateltu. Jos taas puhe on sekavaa, niin takana on usein epäselvää ja keskeneräistä ajattelua. Suomen kieleen pitää kiinnittää huomiota. Kirkossa ei pidä käyttää vierasperäisiä sanoja, mutta yliopistossa ne ovat usein välttämättömiä.

Sakari Hosike

Haastattelun pohjana on käytetty Eero Huovisen kirjaa **Ei on kyllä. Karl Barthin filosofis-teologinen lähtökohta** (Kirjapaja 1999).

Kuvat: Sakari Hosike

TEOLOGINEN AIKAKAUSKIRJA – TEOLOGISK TIDSKRIFT

– jokaisen opiskelijan oma lehti –
onnittelee 150-vuotiasta

Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistystä

Risto Lauha
Päätoimittaja

Piipia

Suomen Piipiasseura

Raamattuja yli sadalla eri kielellä.
Tervetuloa tutustumaan www.bible.fi

Suomen Piipiasseura
Kauppiaankatu 7, PL 173, 00161 Helsinki
Puhelin (09) 612 935 20, Faksi (09) 612 935 11, myynti@bible.fi

Reaalitodellisuutena näkymätön maailma

- Haastattelussa Metropoliiatta Ambrosius, TYT:n tuore kunniajäsen

Tohmajärveltä saapui 1960-luvulla nuori mies Helsinkiin. Häntä kiinnostivat hengelliset ja yhteiskunnalliset kysymykset. Vanhemmilleen hän oli todennut heittävänsä yliopiston portailla kolkolla kruunaa ja klaavaa siitä, aloittaisiko teologian vai valtiotieteen opinnot. Lopulta hän opiskeli molempia. Tänäpäin metropoliiatta Ambrosius toimii Helsingin ortodoksisen hiippakunnan piispana.

Teologian opiskelijana on usein pohdiskellut miksi opiskella teologiaa, mikä merkitys teologialla voisi olla nykypäivänä sekä miten ja mihin asioihin teologina voisi vaikuttaa.

ilman reaalitodellisuutta tässä ja nyt. Kirkon jumalanpalveluksessa enkelit ja pyhät ovat läsnä. Ihminen kohtaa Jumalan erityisesti kirkon mysteereissä. Ihmisen kutsumus on ortodoksisen tradition mukaan osallistua tähän elämään. Ihmiskuvassa keskeistä on doksologinen ja mystinen näkökulma: Ylistys ja ihmettely, osallisuus jumaluuteen ja elämän tarkoituksen löytäminen siitä. Tähän liittyy kasvun idea kilvoitteluperinteessä. Uskoa ei nähdä on-off-tyyppisenä uskossa olona tai ei-olona, vaan usko on kasvua Jumalan yhteydessä. Ihmisen omat ponnistelut ja Jumalan armovoima vaikuttavat yhdessä ihmisen kasvuun ja pelastukseen.

Kuvat: Markus Asunta

Näitä kysymyksiä pohdittiin myös TYT:n juhlaviikon paneelikeskustelussa 2.2. 2003. Piispa Ambrosius tuo omasta näkökulmastaan esiin teologian ja kirkon läheisen yhteyden. Keskeiseksi nousee käsitys kirkosta Kristuksen mystisenä ruumiina maailmassa ja ihmisestä osana kirkkoa.

- Piispana vihin pappeja. Tämä on aina näkyvä ja konkreettinen kokemus siitä, että Hengen työ jatkuu maailmassa. Kirkolla on toivoa, kun on teologian opiskelijoita.

Kristillisyyteen kuuluu Ambrosiuksen mukaan yleisestikin kasvu sekä tiedollisesti että hengellisesti. Tiedollisen kasvun lisäksi teologin olisi muistettava myös kirkon hengellisen elämän muodostama pohja ja sisältö. Vanhan käsityksen mukaan kirkon usko ilmenee kirkon rukouksessa *lex orandi lex est credendi*. Tämän takia osallistuminen kirkon hengelliseen elämään on tärkeää.

Ajatusten taustalta löytyy myös ortodoksinen ihmiskuva. Ambrosius muistuttaa, että kirkko on näkymättömän maa-

Teologina on kiinnostavaa verrata idän platonismin pohjalta nousevaa idealistista ihmiskäsitystä augustiinolaiseen ihmiskäsitykseen, jolla on merkittävä vaikutus lännen teologiassa ja jota on luonnehdittu pessimistisemmäksi kuin idän kirkon ihmiskuvaa. Keskeisin kysymys on kuitenkin se, miten nämä kirkon luonnetta ja ihmiskuvaa koskevat ajatukset konkretisoidaan, mikä merkitys niillä voisi olla nykypäivänä? Miten teologi voi vastata erilaisissa elämäntilanteissa olevien ihmisten kysymyksiin?

Kirkon identiteetti ja Ei

Uudessa työyhteisöihin kohdistuneessa tutkimuksessa on korostettu, että yhteisön on keskeistä muistaa perustehtävänsä. Ambrosius korostaa kristinuskon eskatologista luonnetta.

- Jos eskatologia käy kirkossa kovin ohueksi, se merkitsee usein myös kirkon ohenevaa identiteettiä.

Kirkollisen maailman yksi tylsistä asioista piispan mielestä on, että kirkossa ei juuri koskaan ole kanttia sanoa ei. Tämä rooli on kirkossa jäänyt yleensä kirkon omille marginaaliryhmille tai joillekin herätysliikkeille. Asiasta saattaa helposti muodostua kirkolle jopa vakava identiteetti-ongelma.

- Miten ihmiset voivat tänä päivänä ymmärtää kirkon kirkkona, jos kirkko ei koskaan sano ei? Sanojen kyllä ja ei pitäisi kuulua kirkolliseen sanastoon jo senkin vuoksi, kun ajatellaan miten pluralistisessa maailmassa ja jokapäiväisten valintojen keskellä ihminen elää. Ihmisenäkin pitää oppia sanomaan ei, tekemään valintoja, jos haluaa selvittää elämästä.

Kirkon ei Ambrosiuksen mielestä tule moralisoida, vaan syvämmässä mielessä, valistuneella tavalla, pyrkiä omasta perinteestään käsin osoittamaan ihmisille polkuja elämässä eteenpäin. Kirkko voi jumalanpalveluksessaan tuoda ikuisuuden ja näkymättömän maailman näkyväksi ja tätä kautta tehdä työtä maailman pelastukseksi, auttaa maailman muuttamisessa ja transfiguraatiossa. Ambrosius muistuttaa, että kristillisyyteen kuuluu myös osallistuminen, auttaminen ja jakaminen.

- Kristuksen esimerkin mukaan velvollisuutemme on etsiä ja auttaa ihmisiä, jotka kokevat eri tavoin puutetta, sairautta ja kärsimystä, olipa se yksinäisyyttä, nälkää tai muuta avun tarvetta. Kristillisen rakkauden tulisi näkyä konkreettisesti kättemme teoissa.

Ambrosius ja ekumenia

Eräs kirkon ongelmista on ollut se, ettei kristillinen rakkaus aina näytä vallitsevan edes yhden kirkon sisällä, puhumattakaan kirkkojen välisistä suhteista. Metropoliiatta Ambrosiuksella on paljon kokemusta kirkkojen välisistä neuvotteluista. Käsitys, jonka mukaan itä sanoo ei lännelle, pitää hänen mukaansa valitettavasti yhä paikkansa esimerkiksi Kreikassa. Ortodoksinen kirkko sanoo yhä ei paaivin primaattivaatimuksille kirkossa. Myös uniaatit, eli ortodoksista riitusta noudattavat, mutta hallinnollisesti roomalaiskatoliseen kirkkoon kuuluvat kristityt muodostavat kirkkojen suhteita hirtävän ongelman. Ambrosius kiittelee katolisen kirkon edesmennyttä piispaa Paul Verschurenia, joka kahteen otteeseen esti uniaattien pääsyn Suomeen. Yleisestikin Ambrosius toteaa, että neuvotteluissa roomalaiskatolisen kirkon kanssa on kirkkojen yhteinen teologinen traditio käynyt ilmeiseksi, eikä hän näe ylitsepääsemättömiä esteitä kirkkojen väliselle ehtoollisyhteydelle tulevaisuudessa.

Metropoliiatta toteaa joskus sanovansa leikillään katolisille kollegoille olevansa tyytyväinen, ettei ortodoksisella kirkolla ole paaviuden ongelmaa, mutta samalla toteavansa ortodoksisessa maailmassa olevan monia pikku-paaveja, ja sekin on ongelma. Kommunismin romahtamista seurannut kirkkojen vapautuminen on osaltaan vaikeuttanut tilannetta. Diasporakirkot toimivat kommunismin aikana henkireikänä lännessä, mutta muuttuneessa tilanteessa niistä luopuminen näyttää hankalalta. Näihin kirkkoihin liittyvät jurisdiktio, eli hallinnolliset kysymykset ovat myös vakava haaste. Ortodoksinen maailman sisäiset kysymykset eivät

ole helppoja, mutta kirkkoja yhdistää kuitenkin Ambrosiuksen mukaan vahva yhteinen traditio ja sakramentaalisessa mielessä yhtenäisenä säilytetty usko. Apofaattisella teologialla on ollut myös vahva vaikutus ortodoksisuudessa. Tämän mystiikan teologisen suunnan mukaan Jumala on aina enemmän kuin voimme sanoa. Sanat ovat vajaita, kun niillä koetetaan kuvata näkymättömiä maailmaa.

- Ortodoksisessa perinteessä on arvostettu taiteen ilmaisukeinoja, kuvia, liturgista draamaa ja musiikkia, jotka on nähty jopa sanoja hienosyisempinä tapoina tehdä näkymättömän maailma näkyväksi.

Onko ortodoksisuus jäänyt ensimmäisinä vuosisatoina tehtyjen uskonmääritelmien, klassisen dogmatiikan vangiksi? Sanonut ei nykyajalle? Jo 1960-luvulta asti suunniteltua pyhää ja suurta synodia, joka vastaisi nykyajan tuomiin haasteisiin, kuten Vaticanum II lännessä, ei ole saatu koon. Ambrosius tietää tähän syynkin, sillä edellisen kokouksen pöytäkirjakaan ei ole vielä valmis. Vakavasti ottaen metropoliiatta toteaa, että kiirettä synodin järjestämisessä ei ole pidetty.

- Tällä hetkellä energia menee ortodoksisessa maailmassa kommunismista vapautuneiden kirkkojen hengelliseen jälleenrakennukseen eikä kokous ole ainakaan lähitulevaisuuden asia, toteaa piispa Ambrosius.

Hänen omia kirjoituksiaan lukiessa, joita on ilmestynyt mm. vuonna 2001 painetussa kirjassa Etsijän mielellä, voi todeta, että ainakin Helsingin metropoliiatta on pystynyt hyvin yhdistämään hengellisyyden ja kiinnostuksen nykypäivän yhteiskunnallisiin kysymyksiin. Tuomaan uskon näköaloja ihmisten todellisuuteen.

Ortodoksinen kirkko on aktiivisesti mukana Kirkkojen maailmanneuvostossa. Ambrosius toteaa mm. ortodoksinen kirkon asemaa pohtineen erityiskomission työskentelyn olleen hyvä osoitus Suomen luterilaisen ja ortodoksinen kirkon läheisistä suhteista.

Metropoliiatta Ambrosiusta kuunnellessa huomaa monia syitä opiskella teologiaa ja monia mahdollisuuksia vaikuttaa. Tällaisia tehtäviä voisivat olla yhtä hyvin kirkkojen välinen ekumeeninen työskentely, työ oman kirkon sisällä, kirkon virassa, yhteiskunnalliset tehtävät, joissa tarvitaan teologista asiantuntemusta sekä myös oma hengellinen kilvoittelu ja kasvu niin tiedollisesti kuin hengellisesti. Haasteet ja vaatimukset ovat moninaisia, mutta mikä lopulta on oleellista teologiassa tai teologille? Metropoliiatta Ambrosius kiteyttää teologisten ammattitaitojen lisäksi kaksi asiaa, jotka ovat samoja sekä teologille että kirkon työntekijälle:

- Pitää rakastaa enkeleitä, ja tietää missä kontekstissa eletään.

Tapani Saarinen

Gradunurkka

Kyhyksessä alkaa sarja, jossa esitellään hiljattain hyväksytyjä pro gradu -tutkielmia. Gradun valinta tapahtuu aiheen kiinnostavuuden ja saavutetun arvosanan perusteella. Sarjassa pyritään tasapuolisuuteen eri oppiaineiden välillä. Jos sinulla on hyviä ideoita esittelyä kaipaavista töistä, voit ottaa yhteyttä sarjan kirjoittajaan Matti Nikkaseen.

“EI” KIRKON TRADITIOILLE

Systemaattisen teologian laitoksen jatko-opiskelija Vesa Pirttimaa tutki pro gradu -työssään Uuras Saarnivaaran käsitystä Jumalan sanasta ja sakramenteista. Saarnivaaraa on tutkittu aiemminkin, mutta kaikki tutkimukset ovat päättyneet erilaiseen lopputulokseen. Taustalla saattaa piillä aikaisempien tutkijapolvien voimakas esiyymmärrys taikka tutkimusongelmien erilaiset näkökulmat, jotka lopulta ohjaavat johtopäätelmiä. Pirttimaa peilaa Saarnivaaran ihmiskäsitystä tämän ilmoituskäsitykseen.

Täyskäännös ja puolikäännös

Uuras Saarnivaara (1908-1998) opiskeli teologisessa tiedekunnassa 20- ja 30-lukujen uusprotestanttisessa hengessä: hegelismi ja uuskantilaisuus määräsivät ajan teologisia tulkintamuotoja. Saarnivaara omaksui historiallis-kriittisen Raamattu-käsityksen, jota myöhemmin kritisoi kiivaasti. Hänen oman jumaluusopillisen erotutkintonsa lopputyö otosikolla ”Mitä Deuterokesaja tarkoittaa Herran palvelijalla” edusti puhtaaksiviljeltyä liberaaliteologiaa. Dogmatiikan professori Antti J. Pietilä – jolla hieman yllättäen oli lestadiolainen tausta – vaikutti syvästi Saarnivaaran teologisuusfilosofiseen maailmankuvaan, joka rakentui aikakaudelle tyyppillisesti tiukalle dualismille.

Nuoren teologin elämässä tapahtui miltei pä täyskäännös hänen ollessa Karstulassa pappina. Hän tutustui Väinö Havakseen, joka oli auktoriteettia omaava vanhoillislestadiolainen vaikuttaja. Saarnivaara ripittäytyi Havakselle ja kertoi kokeneensa erityisellä tavalla syntien anteeksiantamuksen ja omantunnon rauhan. Seuraavat kymmenen vuotta Saarnivaara lukeutui vanhoillislestadiolaiseen herätysliikkeeseen. Hän omaksui liikkeen keskeiset opinkohdat ja sanoutui voimakkaasti irti liberaaliteologiasta.

Saarnivaara harjoitti papintyön lisäksi tutkimustyötä. Tuohon aikaan vielä poikkeuksellisesti hän suuntautui englanninkieliseen tiedeyhteisöön. Oltuaan ensin anglikaanisen kirkon stipendiaattina Lontoossa hän siirtyi juuri talvisodan kynnyksellä Yhdysvaltoihin, jossa hän väitteli Lutherin teologiasta. Sodan jälkeen hän palasi Suomeen ja väitteli uudemman kerran teologian tohtoriksi jälleen Luther-tutkimuksen alalta. Kumpikin väitöskirja arvioitiin tieteellisesti korkeatasoisiksi, vaikka tulokset alusta pitäen herättivätkin runsasta arvostelua.

Amerikan kaudella Saarnivaara joutui ristiriitaan vanhoillislestadiolaisuuden kanssa, jonka seurakuntaoppia ja oppia lasten autuudesta hän ei voinut hyväksyä. Tämän puolikäännöksen jälkeen Saarnivaara vaikutti viidesläisessä herätysliikkeessä, aluksi Kansan Raamattuseurassa Sanalehden toimittajana ja lopulta Kansanlähetyksessä, jota hän oli perustamassa. Saarnivaaran ehdottomuus ja poleemisuus saattoivat hänet jatkuviin konflikteihin. Mainitun kaltainen teologian harjoittaminen oli valitettavan tyyppillistä osalle suomalaista herätysliiketeologiaa, mikä heikensi mahdollisuutta asialliseen keskusteluun. (Epäilemättä ongelma ei ole poistunut tämän artikkelin kirjoittamiseen mennessä.) Saarnivaara pyrki teologisen tiedekunnan opetusvirkoihin, mutta huonot henkilösuhteet näyttivät muodostaneen ylittämättömän esteen. Katkeroituneena Saarnivaara arvosteli kipakasti akateemista teologiaa ja hakeutui pitkiksi kausiksi teologisiin tehtäviin Yhdysvaltoihin.

Sanan teologia

Pirttimaa on tutkiskellut Saarnivaaran Jumalan sana -käsitettä ansiokkaasti ja löytänyt siitä piirteitä, joilla on yhtymäkohtia Karl Barthin teologiseen perusajatukseseen sanan tapahtumaluonteesta. Kun Saarnivaaran käsitys on omak

Jumaluusopillisen
maailmankuvan
UURAS SAARNIVAARA
Synninen de
vanhoillislestadiolainen
Pyhäkirkon Lutherin
mukaan

SUOMEN LÄHETYSSEURA

suttu melkein sellaisenaan vanhoillislestadiolaisuudesta – jonka traditioon ei kuulu dogmaattisen teologian harjoittaminen –, näyttäisi siltä että Saarnivaara on pukeutut kirkollisen teologian muotoon keskeisen lestadiolaisen uskonkäsityksen. Havainnon pitäessä paikkansa lestadiolaisuus etäänny entisestään kirkon traditiosta.

Raamattu on Saarnivaaralle tietokirja, joka antaa myös järjen kannalta ehdottomasti oikeaa tietoa. Pyhä Henki ei kuitenkaan puhu Raamatun kautta, sillä kirjojen kirja on vain ilmoitussanaa. Saarnivaara pitää luomista neutraalina tapahtumana. Lutherista poiketen Saarnivaara ei tunnusta yleisen ilmoituksen olemassaoloa, jonka seurauksena oman tunnon ja järjen suhdetta on vaikea hahmottaa. Siksi ihminen ja Jumala voivat olla yhteydessä toisiinsa ilman välineitä, pelkän oman tunnon välityksellä. Evankeliumi otetaan vastaan omassatunnossa, järki on luomakuntaa varten. Raamattu ja Pyhän Hengen työ (ei kuitenkaan Raamatussa) saavat aikaan ihmisen kääntymyksen aktuaalisessa julistustilanteessa. Nähtävästi Saarnivaara pyrkii muodostamaan oman tieto-oppinsa. Lestadiolaisittain alkuseurakunnan apostolien nykyiset seuraajat julistavat ihmisille syntejä anteeksi Jeesuksen nimeen ja vereen. Vain täten on mahdollista saavuttaa oman tunnon rauha. Jumalan voimavaikutus liittyy ainoastaan uskovien julistamaan evankeliumiin.

Saarnivaaran ”barthilainen” dualismi näkyy hänen kristologiassaan, joka perustuu vahvaan jakoon luomakunnan ja transsendenssin välillä. Spiritualistisen käsityksen omaavana Saarnivaara erottaa aineen ja hengellisen elämän toisistaan. Ehtoollinen ei ole pyhä salaisuus, vaan erikoinen julistustilanne, jossa evankeliumi vaikuttaa korvan eikä suun kautta! Ehtoollisaineet eivät muutu Kristuksen

ruumiiksi ja vereksi. Kaste on ainoastaan sinetti: Jumala ei ole läsnä vedessä vaan julistetussa sanassa. Saarnivaaran sakramenttioppi on saanut reformoituja vaikutteita, tosin paikoittain hän menee *Ulrich Zwingliäkin* pidemmälle.

Maailma ja ihminen

Uuras Saarnivaara on rigoristi, joka esittää ehdottomia moraalisia vaatimuksia. Julistettu sana armonvälineenä synnyttää eksistentiaalisen kokemuksen – uskoontulon – joka pakottaa kristityn jatkuvaan pyhitykseen. Saarnivaaralle rippi on keskeinen, koska se mahdollistaa ihmisen tulon osalliseksi Jumalan anteeksiantamuksesta ja edistää ihmisen sisäistä kamppailua muutoksen puolesta. Käteen päällepaneminen saa sakramentin aseman, koska anteeksiantamus lahjoitetaan juuri siinä. Tämä kanta on selvästi ristiriidassa Saarnivaaran henki-aine -jaottelun kanssa.

Saarnivaaran kirkkokäsitys korostaa seurakuntayhteyden – pyhien uudestisyntyneiden yhteisön – merkitystä yksittäiselle ihmiselle taistelussa syntiä vastaan. Tässä hän yhtyy lestadiolaiseen kantaan. Seurakuntayhteydessä uudestisyntyneet kykenevät erottamaan epäuskoiset toisista kristityistä. Synnin vallassa oleva ihminen suosii ulkoista jumalanpalvelusta – esim. liturgiaa ja valmiita rukouksia. Uskoontulemisen sisäinen muutos saa aikaan ihmisen oikean tunnesuhteen Jumalaan. Tästä syntyvä turvallisuuden kokemus ja rakkaus Jumalaan mahdollistavat ”kristityn lain” täyttämisen. Seurakunnassa kristityn syntiä hoidetaan, jotta pyhitysprosessi sykäyksittäin etenisi vaihtelevien pelkotiilojen ja turvallisuuden kokemusten avulla. Epäilemättä tällaisesta seurakunnasta muodostuu moralismin työssija. Samalla se hylkää vanhakirkollisen tradition ja lähenee uskonpuhdistuksen vasenta laitaa.

Vesa Pirttimaan mielestä Saarnivaaran teologinen ohjelma on ongelmallinen nimenomaan ihmiskäsityksensä takia, sillä ihminen jää mallissa lopulta omien tekojensa varaan. Saarnivaaran teologia tarjoaa ihmisen synnintuskan avuksi ihmisen omia voimia Jumalan sanalla höystettynä. Luther-tutkijana Saarnivaara ajautui lopulta varsin kauas Lutherin omista ajatuksista. Pirttimaan pitää Saarnivaaraa kiinnostavana kirkollisena henkilönä, johon sopii parhaiten määritelmä lestadiolais-pietistinen kirkkotaistelija. Pirttimaan huomautukseen on lisättävä, että teologisen tutkimuksen kannalta on tärkeää selvittää lestadiolaisuuden ja viidesläisyyden yhteyksiä sekä opillisesti että historiallisesti. Niitä tuntuu olevan varsin paljon.

Matti Nikkanen

Kuvat: Matti Nikkanen

Vesa Pirttimaan: *Omantunnon turvallisuus. Uuras Saarnivaaran käsitys Jumalan sanasta ja sakramenteista. Ekumeniikan pro gradu -tutkielma.*

Opiskeluajan parhaat muistot eivät synny kirjojen ääressä!

Oletko joskus miettinyt, että olisi kiva mennä vaikkapa teatteriin tai johonkin näyttelyyn, kun keran täällä Helsingissä opiskellaan? Onko vastaan tullut kuitenkin ajatus: "No, yksin ei ole kiva mennä ja kavereiden aikatauluja on niin vaikea saada sopimaan omien kanssa yhteen..." Niinpä sitten on jäänyt meneminen vain ajatuksen tasolle. Oletko koskaan ajatellut, että olisipa kiva aloittaa vaikka jokin uusi harrastus tai ainakin päästä kokeilemaan jotain uutta lajia mutta huomannut, että kiireisenä opiskelijana tämäkin hieno idea on jälleen jäänyt toteuttamatta?

Omalla kohdallani on ainakin käynyt edellä mainitulla tavalla useammankin kerran. Mutta mutta! On myös käynyt niin, että olenkin saanut tartuttua tuumasta toimeen – nimittäin TYT:n järjestämän toiminnan kautta. Sähköpostilistalle

tai ilmoitustaululle on ilmestynyt tieto, että nyt on mahdollisuus päästä kokeilemaan miekkailua tai lähteä teatteriin tai osallistua retkelle tai pelaamaan sählyä jne. Ja niinpä olen rohkaistunut ja mennyt paikalle ilmoituksessa mainittuna ajankohtana ja kas, ideoista ja haaveista onkin tullut totta ja olen saanut mukavassa porukassa tehdä juuri niitä kivoja juttuja, joita olin ajatellutkin! Siksi haluaisinkin nyt kannustaa kaikkia teitä, joilla kulttuuri/liikunta/matka/menolajaa joskus vipattaa, rohkeasti osallistumaan ja lähtemään mukaan TYT:n järjestämään toimintaan! Opiskelu-aikana kannattaa tehdä muutakin kuin vain pyöriä tiedekunnassa ja päärakennuksella, lukea tentteihin ja nyhvätkä kotona. Parhaita muistoja opiskeluajalta syntyy usein juuri erilaisessa "oheistoiminnassa", kun saa tehdä kivoja juttuja mukavassa seurassa. Ja elämääkin oppii parhaiten toisten kanssa yhdessä tehdessä, kokiessa ja toimiessa.

Kuvat: Susanne Vuorinen

Kuva 1. TYT:n miekkailuekursio

Kuva 2. Haalarit ovat hyödyllisiä mm. laskiaisriehassa

Myytit osallistumisesta TYT:n toimintaan

1. Siellä on vain se sama "sisäpiiri", ei sinne voi mennä eikä mua siellä kaivata.

Ei pidä paikkaansa! Kuva tästä "sisäpiiristä" syntyy kenties sen tähden, että TYT:ssä on toiminnasta vastaavia vastuuhenkilöitä, jotka luonnollisesti enemmän pyörivät olkkarissa ja joissakin tapahtumissa oman vastuutehtävänsä takia. Kyse ei ole kuitenkaan mistään "insiders-sisäpiiristä", joka jyräisi muut ja joka ei haluaisi muiden saapuvan paikalle. Päinvastoin: **jokainen** on tervetullut osallistumaan! Ja itse asiassa, juuri meitä teologian opiskelijoita varten kaikki se **toiminta järjestetään – ihan sinua ja minua varten!** Olemme siis erittäin tervetulleita ja meidän ihan oikeasti halutaan osallistuvan kaikkeen tähän hienoon toimintaan!

2. Jos menen johonkin juttuun, niin sitten "nakki napsahtaa" ja joudun joksikin vastuuhenkilöksi ja joudun järjestämään kaikkea ja olemaan pakosti mukana.– En siis mene ollenkaan, kun en ehdi enkä halua miksiäkään vastuuhenkilöksi.

Väärin, väärin! TYT:ssä **on jo** valittuna vastuuhenkilöt ja he järjestävät ja vastaavat toiminnasta – **sinun tarvitsee vain tulla ja osallistua!** Osallistumisesta ei siis seuraa velvoitteita tai vastuuta vaan toiminta on tarkoitettu virkistykseksi ja riemuksi, siellä on jo henkilöt jotka hoitavat järjestelyt ja vastuuasiat. Ja sen lisäksi, että toiminta on järjestetty puolestasi niin TYT usein vielä maksaa osallistumisesi tai ainakin osan siitä eli rahan säästämisen takia ei kannata jättää tätä mahdollisuutta käyttämättä. Ja osallistua voi vaikka kerran vuodessa yhteen juttuun tai vaikka kaikkeen mahdolliseen koko lukukauden – eli ihan oman aktiivisuuden mukaan, kertoja ei lasketa.

Kehottaisinkin lämpimästi teitä, hyvät opiskelutoverit, osallistumaan TYT:n toimintaan. Itse missasin jostain ihmeellisestä syystä toiminnan ensimmäisinä opiskeluvuosina; en muka ehtinyt, viitsinyt, uskaltanut, osannut osallistua ja paljosta jäin paitsi! Nyt itse rohkaistuneena kehotan teitäkin tarttumaan tähän erinomaiseen tilaisuuteen laajentaa omaa toimintakenttäännä ja saada hauskoja kokemuksia ja hienoja muistoja opiskelua ajoilta! Tule, minäkin menen!

Susanne Vuorinen

Uusi olkkari esittäytyy

Antti Siukonen

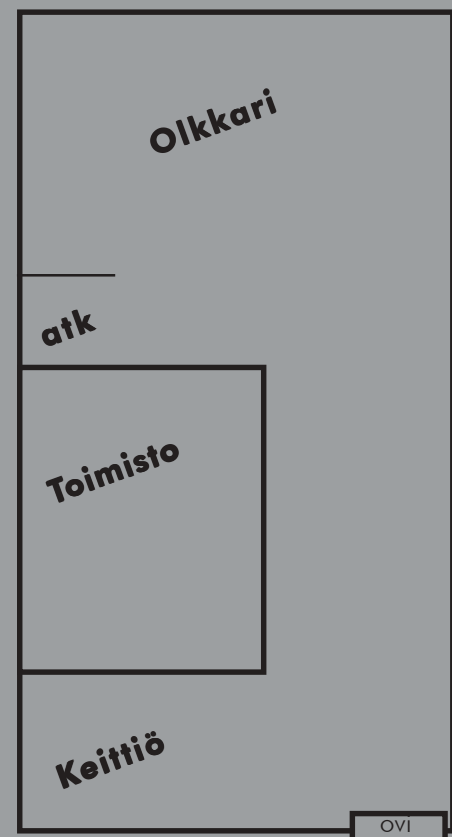
Kuva 1. Olkkariin voi tulla koska tahansa lukemaan lehtiä ja tapaamaan ihmisiä.

TYT pääsi muuttamaan kesän aikana uusiin tiloihin. Fyysisesti siirryimme n. 50 metriä etelään samassa kerroksessa. Muutto tarjosi mahdollisuuden useisiin parannuksiin: saimme isommat tilat, paremmat näkymät ikkunasta, minikeittiön, wc:n, pari atk-pistettä sekä oman sisäänkäynnin rapusta. Samalla uudistimme myös ulkoasua ja varustelutasoa niin toimistossa kuin olkkarin puolellakin. Sisäänkäynti uusiin tiloihin sijaitsee hissistä katsottuna oikealla.

Kuvat: Antti Minkkinen

Kuva 2. Tenttikahveja saa tulla nauttimaan olkkariin joka perjantai klo 10.30 alkaen välittämättä siitä oletko ollut tentissä vaiko et...

A7 2.krs

Ensimmäisen vuoden opiskelijoille ensikosketus eksegetiikan maailmaan on ollut puurtamista alkukielten parissa. Mutta minkälaisia ennako-oletuksia ja väitteitä ensimmäisen vuoden opiskelijoilta löytyy itse aiheesta, johon alkukielten osaaminen on vain työväline? Seuraavassa fukseilta kerättyjä oppiainetta koskevia väitteitä, joihin eksegetiikan assistentti Heikki Leppä vastaa "Ei!".

I väite: Aihe on hankala alkukielten tähden.

HL: Alku aina hankala. Yksi ongelma piilee motivoinnin vaikeudessa, ja parannusta tähän on vaikea keksiä: Vasta kun pystyy lukemaan kieltä voi kunnolla ymmärtää, miksi sen opetteli. Vaikka opettajat yrittävät parhaansa motivoida kielenopiskelua, niin olennaisinta on, että opiskelija itse huomaa kielen jujan ja motivoituu siinä.

Kielten merkitys eksegeettisissä töissä vaihtelee ja usein sitä liioitellaan. On monia aiheita, joissa alkukielillä on pieni merkitys. Mutta silloinkin on hallittava kieltä sen verran, että ymmärtää mistä on kysymys, kun puhutaan esimerkiksi hoti -lauseesta. Kun kielet osaa, on jäljellä enää hupi: "Mäkin ymmärrän tota!" Ja kannattaa muistaa, että eivät professoritkaan kaikkia knoppeja muista!

II väite: Eksegetiikan professorit ovat lukkiutuneita, eivät hyväksy muiden mielipiteitä, ja suhtautuvat toisten ajatuksiin ivallisesti.

HL: Jokainen tutkija, joka on paneutunut syvällisesti johonkin tiettyyn asiaan, muodostaa omat käsityksensä ja vakuuttuu käsitystensä oikeellisuudesta. Tämä pätee kaikkeen tieteelliseen tutkimukseen. Professorit eivät edellytä, että toiset ajattelisivat samoin. Mikäli näin tapahtuisi, tarkoittaisi se koko muun tiedeyhteisön sulkemista tieteellisen tutkimuksen ulkopuolelle.

Aiheesta, joka opiskelijalle on uusi, on professori saattanut käydä keskustelua jo jopa 30 vuotta. Tällöin professori ei välttämättä jaksaa aloittaa keskustelua alusta, varsinkin kun samat kysymykset toistuvat vuodesta toiseen aina uusien opiskelija-

sukupolvien kysyminä. Tämä väsymys voi jollakin opettajalla ilmetä ivallisuutena tai torjuntana.

Toisaalta kyseessä on akateemisen keskustelun vähemmän positiivinen piirre. Silotellun akateemisuuden kuoren alla voidaan käyttää hurtia huumoria ja joskus opiskelijan on vaikea tulkita opettajan hevoslenleikkiä. Sarkastinen huumori oli muun muassa suuresti arvostamani dogmatiikan professorin Seppo A. Teinosen erityispiirre, josta kaikki eivät suinkaan pitäneet.

III väite: Eksegetiikan professorit luulevat opettavansa totuutta.

HL: Opettaja on sidottu oman tieteenalansa kielenkäyttöön, jota opiskelija ei aina tunne. Tieteellinen totuus tarkoittaa humanistisissa tieteissä vakavasti otettavien tutkijoiden suurimman joukon käsitystä jostain asiasta. Vain harvoista asioista vallitsee eksegetiikassa 90% konsensus. Tästä ei kuitenkaan seuraa, että kaikki näkemykset olisivat samanarvoisia. Esimerkiksi efesolaiskirjettä pitävät harvat aitooperäisenä, kolossalaiskirjettä useammat, ja 2. Tessalonikalaiskirjettä vieläkin useammat.

IV väite: Opiskelijan on vaikea esittää omia mielipiteitään.

HL: Jotta järkevä keskustelu olisi mahdollista, on oltava selkeä mielipide ja pätevät argumentit. Pätevät argumentit on oltava sekä oman näkemyksensä puolesta, että toisia näkemyksiä vastaan. Suotavaa on, että argumentit ovat mieluiten itse ajateltuja, sillä argumentointi ulkoa opetelluin fraasein on tuomittu pysähtymään jossain vaiheessa. Perustellun mielipiteen esittäminen vaatii työtä oman argumentaation rakentamisessa. On myös muistettava, että jos kritisoi jotakin näkemystä, niin tämän näkemyksen logiikka on syytä tuntea. Mitä paremmin opiskelija tuntee asian, sitä helpompi hänen on keskustella.

V väite: Historiallis-kriittinen näkökulma leimaa liiaksi opetusta.

HL: Raamatuntutkimus on historiallista tieteellistä tutkimusta, joka poikkeaa muusta antiikin tut-

RIKKOO EKSEGETIIKAN

666

— Pedon lubut —

Pedon luku – 666 – on kiehtonut kristillisiä ajattelijoita vuosituhansien ajan. Seuraavassa Kyyhkynen tarjoaa jokaiselle kunnan fundamentalistille ytimekkään paketin apuneuvoja Pedon tunnistamiseen!

660 = Likimääräinen Peto

DCLXVI = Peto roomalaisittain

0.666 = Milli-peto

1010011010 = Binaari Peto

666mg = Vähimmäisannos petoa.

6.66 = Pedon uusin versio

i66686 = Pedon CPU

00666 = Pedon postinumero

0700-666-666 = Live Peto! Kuumaa tavaraa vain 6,66 /min +pvm!

665.95 = Peto alennusmyynnissä.

699.25 = Peto + alv.

112 = Peto euroina

666I = Pedon BMW

668 = Pedon naapuri

MYYTEJÄ

HJ

kimuksessa vain tutkimuskohteensa osalta. Kriittisyydestä ei voida luopua, muuten tutkimuksella ja opetuksella ei ole sijaa nykyajan yliopistossa. Toisaalta raamatuntutkimuksen metodikenttä on laaja. Professorit suosittelevat kokeilemaan eri metodeja, ei siis haluta pitäytyä vain perinteisessä historiallis-kriittisessä metodissa. Tällä hetkellä kiinnostus on herännyt narratiivista ja retorista kritiikkiä kohtaan. Näiden metodien käyttäjät ovat Suomessa tällä hetkellä alan pioneereja, joten on vaikea sanoa, minkälainen merkitys niille muodostuu tulevaisuudessa.

VI väite: Eksegeetikka kumoaa kaikki vanhat periaatteet vain niiden vanhuuden vuoksi.

HL: Jokaisella on pyrkimys sanoa jotain uutta. Ajatus itsetarkoituksellisesta uuden etsimisestä on kuitenkin kumma. Näin väittäminen on helppo keino sivuuttaa ajatukset, jotka eivät miellytä. Näkemys voi kuitenkin tuntua jossain määrin perustellulta siksi, että opetuksessa huomio --- sekä opettajan että opiskelijan --- kiinnittyy niihin asioihin, jotka ovat opiskelijalle uusia. Asioista, joista ollaan yhtä mieltä, on turha puhua. Kun sitten keskitytään erimielisyyttä herättäviin aiheisiin, painotukset vääristyvät.

VII väite: Eksegeetikka on harmillinen projekti.

HL: On harmi, mikäli kirkon virkaan haluavalla on tällainen käsitys, sillä kirkon virassa joutuu käyttämään Raamattua. Ja eksegeetikka on Raamatun tutkimusta. Vaikka opiskelija ei ymmärtäisikään eksegeetiikan kaltaista tieteen-tekkoa, on luennoilta ja tenttikirjoista kannattaa etsiä käyttökelpoista ja hyödyllistä asiaa. Tarjolla on paljon sellaista, mitä voi käyttää hyödyksi vaikkapa seurakunnissa tapahtuvassa opetuksessa.

Syytä on olla paljon enemmän huolissaan siitä, että Raamattua ylipäätään luetaan, kuin siitä miten sitä luetaan! Kehä 3:n ulkopuolellakin on elämää, ja se elämä tuntee Raamatun!

Teologin ammattitaito punnitaan myös Raamatun tuntemuksessa. Ja eksegeetikka on se oppiaine, jossa Raamattua opetetaan.

Ilona Pitkänen

yhteis- kunnassa!

Marsille rauhan puolesta osallistui kymmeniä tuhansia suomalaisia. Vastaavaa määrää ihmisiä ei oltu Suomessa nähty mielenosoituksissa kymmeneen vuosiin. Viikkoa aikaisemmin eduskuntavaaleissa äänestettiin jo tutuksi tulleeseen tapaan. Äänioikeutetuista vain 69% äänesti.

1990-luvun Eurooppa muuttui ratkaisevasti. Neuvostoliiton hajoamisen myötä voittajana selvisi Länsi-Eurooppa, kapitalismi ja länsimaalaisuus. Kaikki se minkä maailma oli tottunut näkemään polarisoituneena kilpailuna, oli nyt olemassa yksin, ilman vastustajaa. Kun haasteena on vain oman itsensä voittaminen, niin ainoaksi konstiksi länsimaiselle maailmanmallille jäi muotoutuminen. Yhdestä arvokenteesta kehittyi vähitellen moni-ilmeinen arvokenttä - globalisaatio.

Välittömänä seuralaisena syntyi sen yhteiskunnallinen vastustaminen. Euroopassa yhteiskunnallinen vastustus on moni-ilmeisen globalisaation tapaan myös hyvin moni-ilmeistä. Sen motiivit ja tarkoitukset ovat hyvin erilaisia. Myös keinot vaihtelevat. Yksinkertaisimmillaan sen olemus on pyrkiä johonkin muuhun suuntaan, kuin vallitseva järjestelmä vastustajien mielestä johtaa. Mitä sitten yhteiskunnallinen vastustaminen on? Mihin suuntaan se johtaa?

Sosiologinen näkökulma: Kuka haastaa ja mitä?

Helsingin yliopiston poliittisen historian professori Seppo Hentilän mukaan yhteiskunnallinen vastustaminen ei ole mikään uusi ilmiö:

- Niin kauan kuin on ollut olemassa vallitseva yhteiskuntajärjestelmä, niin on ollut myös sen vastustaminen.

Länsimaissa poliittisen vastustamisen kohteena on vallitseva parlamentaristinen järjestelmä. Siksi nykypäivänä esiintyvää oppositiota ei voida pitää kovinkaan vanhana ilmiö-

nä. Se on muotoutunut länsimaisen yhteiskunnan kehityksen myötä 1900-luvun alusta lähtien. Hentilän mukaan systeemi menee niin, että järjestelmä itse määrittelee rajat, joita vastaan oppositio käy.

Professori Hentilän mielestä yhteiskunnallisen vastustamisen voisi tyypitellä kolmella eri tavalla:

Ensiksikin poliittinen vastustaminen hylkää edustuksellisen järjestelmän joko kokonaan tai osittain.

- On ryhmiä jotka kieltävät totaalisesti edustuksellisen järjestelmän ja sitten on myös niitä jotka vastustavat vain osittain. Toinen määrittelytapa voisi olla järjestelmän vastustajien suhtautuminen laillisuuteen. Jotkut ryhmät toimivat lain puitteissa, mutta toiset taas ylittävät tietoisesti rajan ja hyväksyvät laittomat keinot, mikäli päämäärän saavuttaminen niin vaatii. Koska järjestelmä itse määrittelee laillisuuden rajat, niin järjestelmän vastustajien on määriteltävä suhtautumisensa lakiin. Vastustaminen voidaan sitten jakaa väkivaltaisiin ja rauhanomaisiin liikkeisiin. Se onkin sitten se kolmas määrittelytyyppi.

WTO:n vastaiset mielenosoitukset toivat väkivaltaiset keinot mukaan mielenosoituksiin. Göteborgin kaltaista mellakointia ei ollut nähty Pohjois-Euroopassa kymmeneen vuosiin. Samoin eläinaktivistien keskuudessa turvaututaan usein laittomuuksiin. Hentilän mukaan määrittelyssä on ongelmia:

- Puhtaita tyyppejä on vaikea löytää vastustusliikkeiden joukosta, koska porukkaan usein soluttautuu rajojen ylittäjiä. Esimerkiksi Attac-liikkeen rauhanomaisiin mielenosoituksiin ottaa osaa myös niitä tiiliskiven heittelijöitä, joiden tavoitteena voikin olla vain riidan haastaminen poliisin kanssa.

Mikä on sitten nykypäivälle tyypillinen vastustamisen muoto?

- Varmasti uusimpana liikehdinnän aiheuttajana on globalisaation seurausten vastustus. 90-luvun lopulta lähtien radikaalit oikeistopuolueet ovat menestyneet vaaleissa ympäri Eurooppaa ja samalla globalisaation seurauksia vastustetaan erilaisissa

kansalaisjärjestöissä ja aktivistiryhmissä. Globalisaation vastustus käyttää vanhoja keinoja. Lähtökohta on vain uusi.

Hentilän mukaan vastustaminen on aina käyttänyt hyväkseen aikansa teknologista kehitystä. Kukapa ei muistaisi kirjapainoa reformaation välineenä tai lehdistön kasvavaa roolia 1800- ja 1900-lukujen joukkoliikkeissä. Media määrittelee käytettävät keinot vielä tänäänkin.

- Uusimpana ilmiönä on ns. Internet-war, joka on muun muassa pakottanut Yhdysvaltojen turvallisuudesta vastaavat viranomaiset siirtämään ääri-liikkeiden torjuntaa yhä enemmän informaatioteknologian alueelle.

Onko sitten yhteiskunnallisen vastustamisen luonne muuttunut kohteen ja välineiden myötä?

- Siinä on aina tapahtunut aaltoiluketta. On virheellistä ajatella poliittista tai yhteiskunnallista vastustamista jonkinlaisena jananana joka kehittyy suoraviivaisesti. Vastustaminen tarvitsee yhteiskunnallisen haasteen, johon se vastaa. Esimerkiksi mielenosoitukset ovat olleet yhtä laajamittaisia Suomessa viimeksi 20 vuotta sitten kuin tänä päivänä. Sitä ennen väliä oli taas kymmeniä vuosia ja niin edelleen.

Toki myös ajan hengellä on vaikutusta.

- Ihmisten osallistumiskynnystä ovat madaltaneet monet tekijät. Mutta eivät pelkästään Irak tai globalisaation seurausten vastaiset liikkeet. Aina mennään myös muodin mukana. Persian Saahin vierailu Suomessa, muistaakseni 70-luvun alussa, nosti valtaisan vastustuksen aallon, mutta sen jälkeen meillä vierailleet diktaattorit eivät ole kiinnittäneet juuri kenenkään huomiota.

Uskon romahdus

Aktiivisen yhteiskunnallisen vastustamisen taustalla piilee uskon puute. Maailma on muuttunut lokaalista globaaliin, samalla tuoneet niin sanotusti "maailman kylään". Ongelmana onkin se, että kylän väki ei tunne oloaan kotoiseksi

kylässään. Samoin vastustus nousee esiin myös hyvin kansainvälisenä ilmiönä. Onko siis yhteiskunnallisen vastustus tämän ajan tuote? Onko se postmodernia?

- Varmasti on, sillä ainakin voidaan nähdä, että parlamentarismien ajatus suurena kertomuksena on joutunut vaikeiden haasteiden eteen. Sanotaankin, että nykyinen maailma on tavallaan uusi imperiumi ilman maantiedettä. Kuin Rooman valtakunta ilman Roomaa. Nykyiset yhteiskunnalliset aktivistiliikkeet ajavatkin hyvin lokaaleja arvoja, esimerkiksi Attac-liikkeessä. Tunnuslauseena onkin käytetty usein: Think globally - act locally.

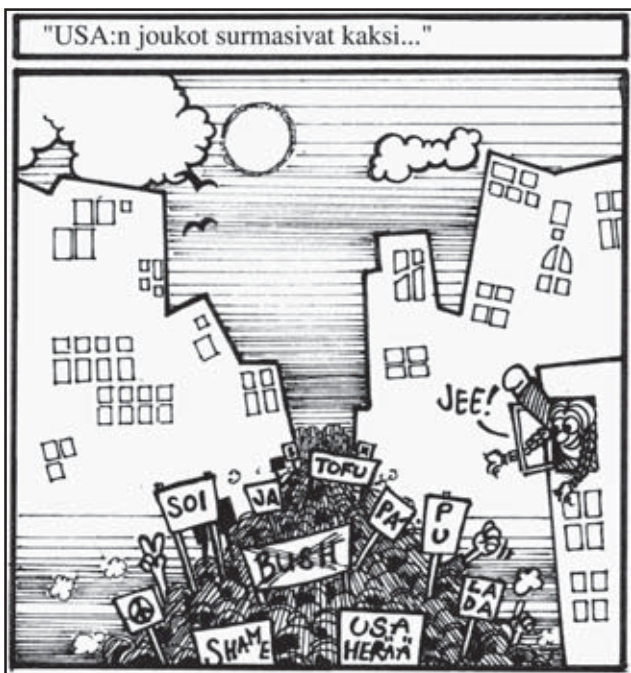
Usko kansainvälisiin poliittisiin keinoihin on romahtanut. Romahdus on hyvin laajamittaista, koska politiikkaa arvostelevia liikkeitä on joka lähtöön. Samoin liikkeiden sisällä saatetaan toimia hyvin monella tasolla tai ajaa jopa eri asioita.

- Esimerkiksi globaalisatiokriittisissä liikkeissä on ihmisiä mukana monesta syystä: yksi luonnon puolesta, toinen poliittisen asian ajamiseksi, kolmas köyhempien maiden puolesta. Syitä on monia.

- Yhdistävänä tekijänä on kuitenkin kamppailu asiansa puolesta hyvin vahvaa vihollista vastaan. Mikä on maailman tulevaisuus? Vaikuttaako vastustaminen?

Jos historiaan katsotaan, niin mielestäni näkisin että aaltoilike tulee jatkumaan. Tosin nyt tällä hetkellä olemassa oleva maailma on sen kaltainen, että ihmisten ulkoparlamentaarinen osallistuminen ja muu tämän kaltainen poliittinen toimintaan lisääntyy. Tämän hetken maailmassa liikkeillä on paljon yhteistä: globaalia taloutta vastustetaan, käydään terrorismin vastaista sota, kulttuuriset kohtaamiset lisääntyvät. Tästä viimeisestä erityisesti voi huomata, että se ruokkii paljon populistisia, rasistisia ja äärioikeistolaisia liikkeitä.

Maailman poliittisessa kentässä voikin havaita radikaalien oikeistopuolueiden tai populistien saaneen huikean kan

natuksen eri maiden vaaleissa. Onko siis mitään suurta poliittista muutosta odotettavissa?

- Merkittävää on nykytilanteessa se, että ns. vanhoissa läntisissä demokratioissa edustuksellisen demokratian perustaa ei ole koskaan aikaisemmin horjuttettu yhtä paljon kuin nyt. Kaiken lisäksi vakavinta näiden arvojen horjuttaminen on ollut sen niin sanotuissa kotimaissa kuten Ranskassa, Englannissa ja Yhdysvalloissa. Tulevaisuudessa EU:lla on kova työ vahvistaa legitimitettiään kansalaisten silmissä. Erityisen haasteen luo EU:n laajentuminen itään.

Tulevaisuuden länsimaalaisuus joutuu kamppailemaan legitimitettinsä säilyttämisen puolesta. Yhteiskunnalliset liikkeet voivat uudistaa yhteiskuntaa, mutta samalla ne voivat saada aikaan myös epävakautta. Pahimmillaan seurauksena on ääriliikkeiden lisääntyminen ja sen myötä yhteiskunnallisen kentän pirstoutuminen entisestään. Professori Hentilän mielestä ei kuitenkaan mitään dramaattista ole odotettavissa:

- En usko, että kapitalismi tähän kaatuu, ja vaikka demokratia kärsii, se kuitenkin kestää haasteensa, sillä mitään sitä parempaa järjestelmää kukaan ei ole saanut käytännössä toimimaan!

Sosiaalietäinen vastaus: Onko poliittinen paatos eetosta?

Useat poliittiset ryhmät ovat rakentaneet periaatteensa vahvojen arvojärjestelmien varaan. Samoin ihmisten toiminnassa motivaatio nojaa omaksuttuihin arvoihin ja moraali muodostaakin tärkeän osan koko toimintaa ohjaavasta motivaatiosta. Myös monien yhteiskunnallisten liikkeiden taustalla vaikuttavat vahvat arvokakennelmat. Voisi kuvitella, että moraalisuus valitsisi puolensa yhteiskunnallisessa keskustelussa. Vaikka monet ihmiset kokevat vallitsevan politiikan yhdentekeväksi, niin silti moraalisuus on niin tärkeä asia että se ajaa monet käyttämään hyvin pitkälle meneviä keinoja tavoitteidensa saavuttamiseksi. Usein tavoitteena on ainoastaan oikean moraalin esilletuominen.

Sosiaalietikan professori Jaana Hallamaan mukaan yhteiskunnallinen vastustaminen voidaan moraalin piiriin kuuluvana ilmiönä jakaa kahteen linjaan. Positiivisen vastustamisen tarkoituksena on edistää asioiden muuttumista kun taas negatiivinen vastustaminen turvautuu usein estämään vastustettavan toteutumista.

- Negatiivnen vastustaminen voidaan edelleen jakaa useampaan tapaan harjoittaa vastustamista: Destruktiivinen vastustaminen pyrkii tuhoamaan. Usein tuhoaminen on ennemminkin symbolista kuin konkreettista. Esimerkiksi WTC:n kaksoistornin tuhoaminen New Yorkissa oli ennen muuta isku Yhdysvaltoja ja sen edustamia arvoja vastaan. Passiivinen vastustaminen tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että ihmiset eivät suostu johonkin. Esimerkiksi Suomessa kieltäydyttiin osallistumasta venäläisten laittomiin kutsuntoihin. Tosin jotkut passiivisen vastustamisen muodot edellyttävät myös aktiivisuutta. Symbolista vastustamista on myös ilman destruktivismiäkin. Esimerkiksi natsit kielsivät miehittäessään Norjaa paikallisia asukkaita pitämästä klemmareita. Klemmari on norjalainen tuote ja kätevästi

kiinnitettyä kaulukseen se kertoi norjalaisille heidän olevan yhtä kansaa miehittäjiä vastaan. Vastustaminen on joukkojen yhteinen asia ja tällaisilla symboleilla on siinä suuri merkitys.

Mitä vastustuksen muotoa mielenosoitus sitten edustaa? Mielenosoitus on eräänlaista aktiivista passiivisuutta. Joka tapauksessa siinä ilmenee joukon voima. Esimerkiksi internet on luonut tänä päivänä hyvin moniin tarkoituksiin. Samoin ne ovat usein organisaatioiden aikaansaamaa toimintaa. Tällä hetkellä maailman tilanne motivoi ihmisiä suuresti ottamaan osaa mielenosoituksiin. Edellisen kerran vastaavia määriä mielenosoittajia on ollut täällä Helsingissä vuonna 1985 tai -86, kun tuhansittain otti osaa YK:n rauhanpäivän marssiin. Kaiken kaikkiaan ihmistä motivoi vastustamaan se jos ihminen tuntee että voi siten vaikuttaa.

Monet mielenosoitukset äityvät mellakoinniksi. Missä menee raja? Onko esimerkiksi kansalaistottelemattomuus rikos?

- Demokraattiseen valtioon kuuluu oikeus harrastaa kansalaistottelemattomuutta. Jos laki on väärin, niin sitä ei saa totella. Kansalaistottelemattomuudessa lakia rikotaan, mutta se tehdään avoimesti. Tarkoituksena on tehdä sitä niin, että jää kiinni. Tämä on yksi tapa tehdä epäkohdista näkyviä ja herättää yhteiskunta keskustelemaan niistä ja tarpeesta muuttaa lainsäädäntöä.

Voiko tästä päätellä, että esimerkiksi kadunvaltaamiseen on kaikilla oikeus? Eli voiko kuka tahansa vallata kadun ja ottaa sen siten haltuunsa?

- Onhan siinä usein karnevalistiikkaa ja muuta ylimääräistä mukana. Oikein on toimia niin, että on perusteet, siis kadunvaltaaminen on muutakin kuin kiusantekoa. Täytyy muistaa se, että mielenilmaisuus on hyvin karkea teko eikä mikään hiottu argumentti.

Jos mielenilmaisuus on arvokysymys, niin onko se sitten muuttunut välinearvoksi?

- Mielenosoituksia voi verrata lakkoihin. Niissäkin politiikka yksinkertaistetaan. Luodaan sellaista good guys/bad guys -henkeä. Mielenilmaukset ovat yleensä viimeisiä keinoja, mutta ne saattavat olla usein myös ensimmäinen askel muutokseen. Jokaisella ihmisellä on oma motiivi tulla sinne ja vaikka onkin olemassa selkeä tavoite, niin mielenilmaisuus toimii myös poliittisena välineenä. Sitä on vain vaikea nähdä. Myöhemmin sitten yhteiskunta-analytytikot voivat sanoa mitkä motiivit olivat kenenkin toiminnan taustalla...

Asiaansa uskovat

Mikä on uskonnollisuuden rooli näissä poliittisissa mitteleissä?

- No ensiksikin esimerkiksi sodanvastaisilla mielenosoituksilla on monien kirkkojen tuki. Toinen suuri tekijä on uskonnol-

kiksi samaa sukupuolta olevien parisuhteen rekisteröimistä vastustavien mielenilmauksissa. Siellä lakiehdotuksen vastustajat vetosivat lähinnä uskonnollisiin perusteisiin. Yleensä kuitenkin mielenosoituksissa käytetään minkälaisia argumentteja vaan. Suoranainen uskonnollinen argumentointi on harvinaisempaa, koska lain laatijoille argumentin uskonnollisuudella ei ole erityistä merkitystä.

Yhteiskunta sanoutuu irti sitoutumisesta mihinkään suoranaisen uskonnolliseen ajatteluun. Millä tasolla yhteiskunnallinen keskustelu on uskonnollista?

- Luterilaisen käsityksen mukaan argumenttien tulee olla yhteiskunnallisia. Voidaankin ajatella, että luterilaisessa käsityksessä yhteiskunnallisessa toiminnassa tarvitaan ensisijaisesti viisautta, johon uskonnollinen vakaumus ei suoranaisesti vaikuta. Loppuviimeksi ei ole kovinkaan luterilaista uhata ketään uskonnolla.

Muuttuuko eettisyys tulevaisuudessa?

- Keskeinen kysymys on, kuinka ihmiset arvostavat itse demokraattista järjestelmää. Ja kuinka paljon demokraattinen päätöksenteko pitää puoliaan globaalia markkinataloutta vastaan. Demokratiassa jokaisen pitäisi ajaa itse omia etujaan. Kuitenkin on niin, että ne joiden etuja pitäisi ajaa eivät itse osallistu päätöksentekoon. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että jokaisen pitäisi olla aktiivisempi. Vaikka esimerkiksi mielenosoituksiin ja ostoboikotteihin osallistuminen voikin tuntua naurettavalta, ne ovat osoittautuneet keinoiksi, joilla voi olla todellista merkitystä. Tällainen osallistuminen on osa jokaiselle kuuluvan kansalaisvallan käyttämistä. Valtaa ei pitäisi palvella vaan käyttää!

Henri Järvinen

Tulevaisuus?

**OPISKELIJAT
-50%**

LEHTI TÄYNNÄ ASIAA!

Kotimaa on kristillis-yhteiskunnallinen viikkosanomalehti. Kotimaan uutissivut antavat oman näkökulmansa viikon tapahtumille.

Lukemalla Kotimaata pysyt selvillä siitä, mistä kirkossa keskustellaan juuri nyt. Kotimaa -lehden sivuilla esittäytyy kirkon ja seurakunnan elämänmuoto kaikessa rikkauudessaan.

Kotimaan välissä saat myös Talentti-liitteen, joka ilmestyy 10 kertaa vuodessa.

Pysy ajantasalla ja tilaa Kotimaa-lehti puh. (09) 4155 2333/tilaajapalvelu.

Vuoden opettaja! MARTTI NISSINEN

- Tuntuu älyttömän hyvältä, olen oikeasti yllättynyt, kommentoi Martti Nissinen iloisena valintaansa vuoden opettajaksi. Yllättynyt hän on erityisesti siksi, että hän on pitänyt peruskurssien massaluentoja vasta parina viime vuonna. Tämä eläväisesti Kuopion murretta puhuva teologian tohtori, Raamatun ja muinaisitämäisen kirjallisuuden professori ja Vanhan testamentin lehtori on kuitenkin saanut vankan suosion teologian ylioppilaiden keskuudessa. TYT:n kehu saavat miehen ihan punastumaan ja vaatimattomana miehenä hän näkisi "vuoden opettelijan" tittelin sopivan hänelle paremmin.

Kuopion tuomiokirkko on ollut Martille merkittävä paikka. Nuoruusvuosinaan siellä suntiona toimiessaan hän muun muassa oppi kaikki virret edellisestä virsikirjasta. Lapsena aloitetut pianotunnit vaihtuivatkin urkujen soittoon ja mies muistelee lämmöllä hetkiä kirkon urkujen takana; fiilis oli ollut kuin Vanha holvikirkko -laulussa. Tuomiokirkko tuntui hänestä muutenkin kotoisalta paikalta ja pappien menoa katsellessa nuori suntio päätti lähteä itsekin Porthanian ovia pyörittelemään. Helsinki tarjosi juuri armeijasta vapautuneelle miehelle mahdollisuuden kaikkeen. Kukaan ei kysellyt perään ja opiskelukin oli mukavaa kirjojen ja karttojen parissa kasvaneelle näpertelijälle. Opintojaan Martti rahoitti tekemällä kanttorin töitä. Perinteinen opiskelijaelämä oli hänelle mieluisaa: Savolaisen osakunnan toiminnassa hän oli aktiivisesti mukana ja TYT:n juhlassakin tuli käytyä. Kuopiolaismies on opiskeluajoistaan lähtien viihtynyt Helsingissä. Kaupunki on hänelle yhtä paljon kotikaupunki kuin Kuopiokin.

Eksegetiikka veti aikoinaan Nissistä puoleensa ajankohtaisuudellaan. Heikki Räisäsen ja Erkki Rannan keskustelut kävivät silloin kuumana Kyyhkysenkin sivuilla. Karttoja piirrelleelle, aikatauluista ja tilastoista kiinnostuneelle opiskelijalle Raamatun tutkimus ja vanhat kielet tarjosivat uusia haasteita. Gradunsa Martti

teki Hoosean kirjasta. Tutkijan ura hämmötti jo tuolloin Soisalon-Soinisen positiivisen palautteen myötä. Nissinen pitikin Soisalon-Soinista professorin prototyypinä tämän akateemisen herrasmiesmäisyyden ja lämpimän persoonan vuoksi.

Professori Martti Nissisen identiteettiin kuuluu myös pappin rooli. Vaikkei Nissinen ole toiminut seurakunnan virassa, niin joka vuosi hän toimittaa kasteita ja vihkimisiä ja joskus hautajaisiakin. Jotkut jopa kutsuvat professoria pastoriksi. Nissisen ansioluettelosta löytyy myös kanttorin tutkinto ja sillä saralla huippuhetkiksi hän kuvailee aikaa Helsingin tuomiokirkon kanttorin sijaisena. Työstään eksegetiikan laitoksella Martti pitää erittäin paljon. Hän kertoo, ettei osaisi edes kuvitella, mikä voisi olla hänelle mielekkäämpää työtä. Huippuyksikön myötä eksegetiikan laitoksesta on tullut yksi maailman vahvimista Raamatun tutkimusyksiköistä ja sen seurauksena kansainväliset kontaktit ovat työssä lisääntyneet entisestään. Kansainväliset vierailut ja vierailijat ovat tuoneet työhön liikkuvuutta, joka on Martille mieleen.

Opettamista pohtiessaan Nissinen näkee, että opettamisen arvostus on noussut. Ennen portfolioon kerättiin vain tutkimustulokset mutta nyt opettaminenkin on komea meriitti. Opettaminen myös tukee tutkimustyötä. Perusopintoja valmistellessa omaa näkökulmaa on laajennettava omasta tutkimuskohteestaan. Luennoilla hän puhuu mielellään siitä, mistä itse eniten tietää. Nissinen toivoo, että luennon jälkeen opiskelijalla olisi tietoa, jota hänellä ei vielä sinne tullessaan ollut. Martti pitää luentoja hyvinä opetustilanteina ja muutenkin hän kannattaa konservatiivisia opetusmetodeja.

- Perinteiseen tyyliin puhun ja opetan. Se vie joskus voimia mutta on myös hauskaa. Pidän opettamisesta, hän kertoo. Nissinen miettii myös kuinka hienoa olisi saada kysymykset syntymään opiskelijan omassa päässä. Silloin hän opettajana ei esittäisi sekä kysymyksiä

“Kerrankos sitä häpeää... Ja toisaalta eihän tyhmiä kysymyksiä olekaan.”

M.Nissinen

että vastauksia, vaan liikkeelle lähdeittäisiin opiskelijasta itsestään käsin. Kirjatenttejä tarkastaessaan Nissinen toivoisi, että opiskelija olisi oivaltanut jotain ulkoa opettelemisen sijaan. Mutta kyllä professorikin ymmärtää millaista on lukea pino kirjoja viikossa ja pusertaa sitten vastaus pääarakennuksen salissa.

Graduohjausta aloitellessaan Nissinen pohtii paljon professorin ja opiskelijan rooleja. - Professori toki tietää enemmän, mutta ei hän kuitenkaan ole ehtymätön lähde, josta tietoa voi puristaa aina tarvittaessa. Löytämisen välineet graduohjaaja voi tarjota, mutta gradun pitäisi olla opiskelijan oma tutkimus. Gradu ei siis ole valmiina professorin päässä, josta opiskelija voisi sen onkia eikä professori myöskään vain ilkeyttään pimittele oppilailtaan tietoja, Martti muistuttaa hyväntuulisesti. Nissinen kuvaa gradua matkaksi, jonka lähtökohta on kysymys ja vastaus tähän tiettyyn kysymykseen löytyy maalista. Metodi on kulkuneuvo ja lähteet maasto, jossa kuljetaan. Tätä jokaisen yksilöllistä matkaa Nissinen tahtoo graduohjaajana seurata ja tukea.

Opiskelijoilta Nissinen toivoisi enemmän rohkeutta ottaa kantaa. Heidän ajatuksiaan olisi luennoilla kiva kuulla. Amerikkalaisiin ja saksalaisiin verrattessa Nissinen arvelee, että suomalaiset oppilaat ovat ehkä hiljaisia koska pelkäävät häpeään joutumista, jos vahingossa kysyy vaikka jotain tyhmää.

- Kerrankos sitä häpeää... Ja toisaalta eihän tyhmiä kysymyksiä olekaan, Martti muistuttaa.

Nissinen näkee itsensä riittävän kommunikaatiokykyisenä ja ihmisystävällisenä että uskaltaa kehottaa opiskelijoita ottamaan rohkeasti kontaktia. Hän vieläkin harmittelee, ettei päässyt TYT:n 150-vuotisjuhliin, koska oli juuri silloin Hollannissa opettamassa. Martti Nissinen haluaa välittää vielä kaikille opiskelijoille kiitokset valinnastaan vuoden opettajaksi!

Teksti: Ulla Oinonen, Susanne Vuorinen

Kuva: Susanne Vuorinen

Kiinnostaako ekumenia? Kiehtooko kansainvälisyys?

Kyllä! Tervetuloa KETKOon eli Kansainvälisen ja ekumenisen toiminnan koulutusohjelmaan! Maksuton kurssi sisältää neljä viikonloppua (17.-19.10. 2003 / 22.-23.11. 2003 / 23.-25.1. 2004 / 5.-7.3. 2004). KETKO antaa tietoja ekumeenisesta liikkeestä, sen historiasta ja sen käsittelemistä ajankohtaisista kysymyksistä. Kurssilaiset viettävät viikonloput eri kristillisten kirkkokuntien vieraana, tutustuvat niiden toimintaan ja osallistuvat jumalanpalveluksiin. Kouluttajina kurssilla toimivat oman alansa asiantuntijat ja eri kirkkojen edustajat. Teologian ylioppilaat saavat kurs-

sista 2 ov ekumeniikan opintoihin. Kurssin järjestää Suomen ekumeeniset neuvoston nuorisajaosto (SENn) ja Kristillinen opintokeskus. Voit ilmoittautua 1.10.2003 mennessä SENn:n koulutussihteeri Anna-Maija Viljanen-Pihkalalle. Häneltä saat myös lisätietoja. (e-mail anna-maija.viljanen@helsinki.fi tai puh. 050 3080159).

150-vuotta arkea – Juhlan paikka!

Helmikuun toisena päivänä 2003 vietettiin Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen 150-vuotisjuhlaa. Vuosijuhla oli osa tapahtumia täynnä ollutta juhlaviikkoa. Kyyhkynen palaa vielä juhlatunnelmaan.

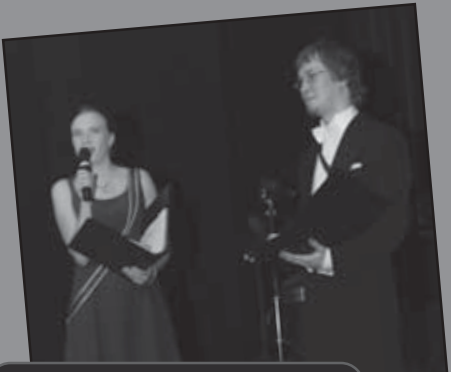
Puolitoista vuotta suunnittelua ja toteutusta takana, on juhlan aika. Juhlaviikon taustalla oli samanlainen toimintarakenne kuin lähes kaikessa TYT:n toiminnassa: joku saa hyvän idean, sitä toteuttamaan haalitaan porukka, ja yhdessä tekeminen kantaa halki rasiusten ja vastoinkäymisten. Niitä molempia riittikin, naurua suunnittelutyössä ja hammastenkivistystä puhelinten ja sähköpostin ääressä – mutta vuosijuhlan jatkoilla on hyvä hymyillä: nyt on juhlittu yhdistyksemme arvon mukaisesti. Jean S. hyppyyttää uudet ja vanhat teologian ylioppilaat seuraavalle 150-vuotiskaudelle.

Juhla toi yhteen useita vuosikymmeniä yhdistyksen historiaa, ja entisten TYT-aktiivien kanssa oli mielenkiintoista keskustella menneistä: välillä kaihoten, toisinaan korvat punoittaen. Kunakin aikana TYT:ssä on ollut omat ilonsa ja ongelmansa. Nykyaikana ”uskonkiistat” eivät revi yhdistystä yhtä paljon kuin joskus aiemmin, mutta toisaalta ihmiset ovat myös passiivisempia: lieneekö syy kiristyneissä opintovaatimuksissa vai postmodernissa individualisaatiossa? Suurena haasteena koko yhdistyksen toiminnalle onkin teologian ylioppilaiden tavoittaminen – kuten juurin sinun. Mitä haluaisit ainejärjestösi tekevän? Juuri nyt tahkotaan asioita, joita muistellaan 200-vuotisjuhlissa – kaihoisasti tai helpottuneesti. Älä jää vaiti: tee TYT:stä Sinunkin näköisesi yhdistys!

*Panu Pihkala, Antti Siukonen
Kuvat: Joel Rosenberg*

Vanha ylioppilastalo tarjosi historiallisen ja arvokkaan ympäristön juhlalle. Kauniisti koristeltu sali tarjosi hyvät puitteet tunnelmalliselle yhdessäololle. Juhlaväkeä oli kaikkiaan hieman alle 400 henkeä

Illan vauhdikkaana juontajaparina toimi Johanna Nuorteva ja Mikko Laitinen.

TYT:n inspehtori Aila Lauha sai kaulaansa inspehtorin kädyn, jonka veteraani TYT:läiset vararehtori Raija Sollamo, prof. Kyllikki Tiensuu sekä pappisliiton Kaisa-Liisa Pehkonen-Suoranta olivat ansiokkaasti onnistuneet pitämään etukäteen.

Juhlan korkeatasoinen ohjelma sisälsi mm. tanssiryhmä GruppoZ:n mieleenpainuvan esityksen.

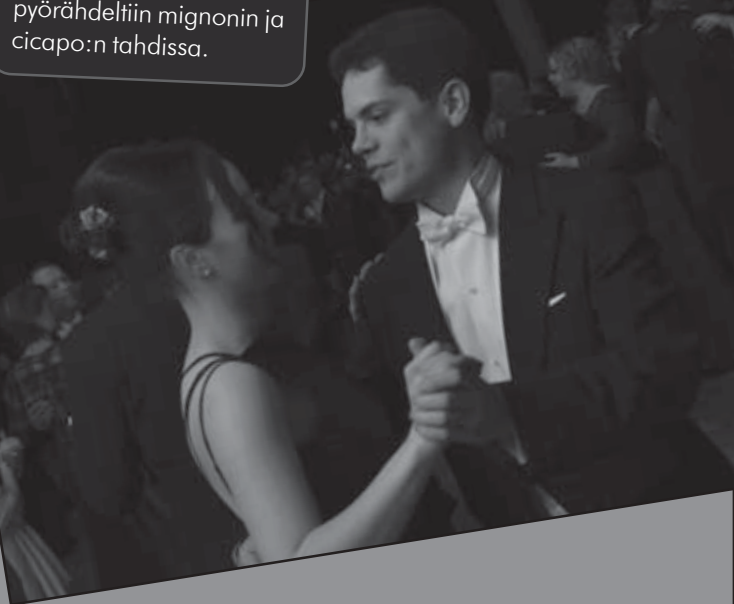
Virallisen ohjelman lisäksi ilta tarjosi myös muutamia spontaaneja numeroita. Tarina ei kuitenkaan kerro, saiko juhlien laulunjohtaja kosintaansa myöntävän vastauksen.

Iltajuhla päättyi akateemisiin tanssiaisiin. Lattialla riitti tungosta, kun pyörähdeltiin mignonin ja cicapo:n tahdissa.

Tiedekuntayhdistyksen kuraattori Outi Lehtipuu ja puheenjohtaja Antti Siukonen yhteispotretissa. Lehtipuu hahmotteli puheessaan TYT:n fiktiivisiä 200-vuotisjuhlia, ja toi esiin osuvan näkökulman historian armottomuuteen: "Teot ja tekemättä jättämiset, joita pidämme luonnollisina, oikeina ja suorastaan ainoina mahdollisina, voivat historian saatossa näyttäytyä aivan toisessa valossa", hän muistutti. Siukonen taas visioi tulevaisuutta: "TYT tulee edelleen herättämään keskustelua, pitämään opiskelijoiden puolta, tekemään yhteistyötä, julkaisemaan Kyyhkystä, voittamaan henkilökunnan lentopallossa ja AS-killan pesäpallossa".

Kysy Skolastikolta

osa 1.

Kyyhkysen uudella skolastisella ihmissuhdepalstalla asiantuntijamme vastaa yleisöltä tulleisiin kysymyksiin. Mikäli haluat jakaa visaisen pulmasi koko tiedekunnan kanssa, voit toimittaa kysymyksen kirjallisena (tarvittaessa nimettömästi) TYT:n toimistonhoitajalle.

Kysymys: Hei Skolastikko! Olen seukannut vajaan vuoden. Alussa olimme hyvin rakastuneita ja näin kumppanissani vain hyviä piirteitä. Rakastan häntä edelleen, mutta nyt olen alkanut nähdä hänessä myös huonoja puolia. Tuntuu, että rakkaus alkaa hiipua. Mitä minun pitäisi tehdä?

nimimerkki *Aga P.*

Kiitos kysymyksestäsi! Esiin tuomasi asia on hyvin yleinen. Hyviä ominaisuuksia toisessa on helppo rakastaa, mutta voiko rakkaus kohdistua myös huonoihin ominaisuuksiin? Mielestäni kysymyksesi koskee pohjimmiltaan rakkauden luonnetta. Ehkä voisit pohtia asiaa seuraavan kysymyksen kautta: Kohdistuuko rakkaus vain hyvään, vai voiko rakkaus kohdistua pahaan?

Videtur quod (näyttää siltä), että rakkaus kohdistuu vain hyvään, sillä

1. Raamatussa ylistetään rakasta: "Miten kaunis oletkaan, kalleimpani, miten kaunis on katseesi! Kyyhkyjä ovat sinun silmäsi." (Laul.l. 4: 1-7).
2. Rock-, pop- ja iskelmämusiikissa ylistetään usein rakkauden kohdetta. Esim. Jari Sillanpää laulaa: "ei maailma kauniimpaa synnyttää voi, oot täydellinen".

Sed contra (näitä vastaan on se), mikä on sanottu

- a. Raamatussa, jossa pyhä apostoli Paavali opettaa: "Auttakoon rakkaus teitä tulemaan toimeen keskenänne." (Ef. 4:2).
- b. Filokaliassa, jossa pyhä Maksimos Tunnustaja sanoo: "Joka suhtautuu ihmisiin heidän ominaisuuksiensa mukaan, hänellä ei ole vielä täydellistä rakkautta." Respondeo dicentum (vastaan). Rakkaus on tahdon suuntautumista ja kiinnittymistä rakkauden kohteeseen, kuten Augustinus opettaa. Kun rakkaus kohdistuu toiseen ihmiseen, se kohdistuu sekä hyvään että pahaan: Kaste on puhdistanut Jumalan kuvaksi luodun ihmisen perisyntistä,

mutta hänessä on edelleen taipumus pahaan, konkupissenssi. Paha ei ole ihmisen olemuksessa, mutta ilmenee konkreettisesti hänessä ja hänen teoissaan. Jumala on korkein hyvä, summum bonum, kuten Akvinolainen sanoo. Hyvä on siis ikuista, kun taas paha ajallista. Jos rakkaus kohdistuu ajalliseen sen itsensä takia, lakkaa rakkauden kohde usein kiinnostamasta meitä, kun olemme sen saavuttaneet. Rakkauden päämäärä tulisi olla Jumala ja Jumalan autuas näkeminen. Tällöin rakkaus vain lisääntyy, kun kohteesta päästään osalliseksi. Lähimmäistä tulisi rakastaa Jumalassa. Koska Jumala on rakkaus, ei rakkauden olemusta kuitenkaan pysty täysin selittämään.

Vasta-argumentti argumenttiin 1: Kyseisessä Raamatun kirjassa voidaan nähdä, kuten kirkkoisä Origenes opettaa, ruumiillinen, sielullinen ja hengellinen merkitys. Näin voidaan ymmärtää Laulujen laulu Kristuksen ja Kirkon mystisen yhteyden kuvaajana, ei vain maallisena rakkauslauluna.

Vasta-argumentti argumenttiin 2: Iskelmämusiikin rakkauslaulujen sanoituksissa on otettava huomioon se konteksti, johon tekstikatkelma kuuluu, ns. Sitz im Lieben. Sanoitus ei ole analyysi rakastetun substanssista, vaan kuvaa ylisanoin sitä, miten rakastunut toisen kokee.

S U O M E N

Lähetys

sanomat

– Lähetystyön asiantuntija –

Tilaukset: Suomen Lähetysseura
p. 09-129737

SINUN TUKENASI
OPISKELUSSA
JA
TYÖELÄMÄSSÄ

Jäsenasioissa soita
p. 150 26 53.

Sähköposti:

suomen.kirkon@pappisliitto.fi
tai
etunimi.sukunimi@pappisliitto.fi

Kotisivu:

<http://www.evl.fi/jst/pappisliitto>

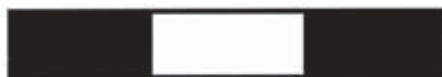
Pappisliitto - Prästförbundet

Suomen kirkon pappisliitto
on pappien, lehtoreiden, teologian
maistereiden ja kandidaattien sekä
teologian opiskelijoiden ammattijärjestö.

Jäseninä on mm. yli 90 % maamme
papistosta sekä 1000 opiskelijaa.

Jäsenetuna saat Crux-lehden kotiisi.

Opiskelijoille liiton jäsenyys on ilmainen!

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET

SANO EI YLIOPISTOLLE

Heikki Uusitalo

Yliopistomaailma on vaarojen karikko. Ei riitä, että opiskelijaparalle annetaan saksankielisiä tiiliskiviä tennittäväksi, Kela-peikko ahdistelee opintomenestystä kysellen ja käytännöllisen teologian laitoksen perusopinnot pitää suorittaa. Koko paperinmakuisessa akateemisessa systeemissä on vikaa, ihan lähtökohdista alkaen.

Ensimmäiset yliopistossa tuotettavat paperit ovat hakupaperit. Joka onnistuu ne hankkimaan, täyttämään ja palauttamaan, joutuu pääsykokeeseen. Valintakoe kirjojen luku on käynnistettävä heti ylioppilaskirjoitusten päätyttyä, jos haluaa varmistaa valintansa yliopistoon.

Näiden kokeiden laadinnat ovat menneet pahasti metsään. Kun eroa hakijoiden välille on tehtävä hinnalla millä hyvänsä, jyvät erotettava akanoista tiukkaakin tiukemmalla sihdillä, onnistutaan samalla tekemään pedagogista tuhoa. Eroa tehdään kyselemällä kirjojen triviaaleja yksityiskohtia; ylioppilastutkinnon yleissivistävyyden mittarit jätetään toissijaiseen asemaan. Aineistokoe-tyyppisten testien sanotaan mittavaan hakijan kykyä omaksua tekstiä nopeasti; se, että omaksuttavien asioiden pitää olla detaljeja eikä kokonaiskäsityksiä, jätetään kertomatta.

Kun yliopistoon on kerran päästy sisälle ja pääsykokeen menestykseen tarvittava määrä kirjoja opeteltu ulkoa, voisi kuvitella, että oppiminen alkaisi. Ei ala.

Luennot ovat korkeakoulumaailman vastine politikoinnille: kummassakaan ei äänessä oljalta vaadita kummoista osaamista. Tulevan julkaisunsa käsikirjoitusta puoliääneen resitoivat professorit ovat opettajina yhtä mukiinmeneviä kuin nyrkkeilijät kansanedustajina. Helsingin yliopiston "jokainen tutkija on myös opettaja" -periaatteesta seuraa, että meillä on paljon hyvin huonoja opettajia.

Ahkerasti luennoille osallistuvilla opiskelijoilla on tapakristillinen mentaliteetti: ajatellaan, että tietyissä tilaisuudessa läsnäolemalla koittaa jonkinlainen autuus. Opiskelijaa ei kuitenkaan luotu luentoja varten, vaan luennot opiskelijaa varten. Tämä periaate toteutuu kai sitten kun Kristus palaa, sillä monet, monet luennot päättyvät edelleen yhteenvetoon: "Näistä asioista voitte sitten lukea tarkemmin kurssikirjan sivuilta." Mitä järkeä on luennoita asioista, jotka ovat luennoitsijan itsensäkin mukaan perusteellisemmin kerrottu pakollisessa tenttikirjassa?

Kun oppimista ei kerran luennoilla tapahdu, tapahtuisiko sitä kenties tentteihin valmistautuessa? Vastaus on ei. Tenttimisprosessi muistuttaa pikemminkin bulimikon elämää:

edellisenä iltana pää ahdetaan täyteen tietoa, aamulla informaatio puklataan paperille. Kirjatiedon ylensyönnin ja tentin älyllisen oksentamisen jälkeen olo on yhtä hyvä kuin yrjön jälkeen yleensäkin. Ravintoakin jää sisuksiin yhtä paljon.

Tiedekuntatenttien kollektiivinen aamupahoinvointi tuottaa sitten lopulta arvotun arvosanan ilmoitustaululle. Ei puhetaakaan palautteesta, virheistään oppimisesta tai itsearviointista. Menestystä joko tuli tai sitten ei; kiitos ja näkemiin.

Muutamien todistuspuheiden mukaan hyvä tapa oppia tiedekunnassamme jotain on harrastaa keskusteluja toisten opiskelijoiden kanssa. Valitettavasti niin sanottuihin opiskelijarientoihin osallistuminen on ajattelevalle yksilölle yhtä mieltäylentävää kuin luentosalin kattolaattojen laskeaminen. Mitä annettavaa voi olla joukolla, jonka mielestä haalarit ovat juhlaan sovelias vaatekappale? Millaiseen antoisaan keskusteluun on mahdollisuuksia, kun muut pitävät sinua poikkeavana, jos teet työkseksi muuta kuin siivoat osa-aikaisesti virastoja aamuyöllä tai jos viimeisimpien osakuntajuhlien jatkojen yksityiskohdat eivät kiinnostakaan?

Samasta syystä pienryhmäopetus on tuhoon tuomittua. Ryhmätyönä tulosten aikaan saaminen on toivotonta, sillä pariksi määrätty joko palavasilmäinen julistaja, jonka mielestä eksegetiikka on sielunvihollisen juoni, avuton nyhverö, jonka tiedon hankkimis- ja käsittelykyvyt on viimeksi indeksitarkistettu 90-luvun alussa, tai ylikriittinen teologia-nörtti, jolla elämää yliopiston ulkopuolella on yhtä paljon kuin kalalla akvaarion ulkopuolella.

Muodikas tapa kontrolloida opiskelijan oppimista on teettää oppimispäiväkirja. Näihin on tarkoitus kirjoittaa, mitä on oppinut ja oivaltanut. Oppimispäiväkirjojen innokkaat teettäjät eivät ole tiedostaneet, että jotta moista päiväkirjaa voisi kirjoittaa, pitäisi ensin oppia jotain. Jonkin yksittäisen kurssin osallistujien oppimispäiväkirjojen kokoelmassa onkin varmasti yhtä paljon totuutta kuin Kim Jong Ilin elämäkerrassa.

Yliopisto-opiskelu tarjoaa niitä paljonpuhuttuja ahaa-elämyksiä harvoin ja vähän. Tutkintorakenteeseen sisällytetyn loppuunpalaneen pakkopullan parissa ahertavalle opiskelijalle on sitävästoin tarjolla lähes loputtomasti vähemmän palkitsevia, mutta aivan yhtä syvältä sielua kouraisevia hohhoijaa-elämyksiä. Kun opiskelijan silmät alkavat olla sumeat jo, ei auta muu kuin sanoa viimeinen sana, ja se on "ei".

Sigmundin sohvalla

Tässä sarjassa tohtori Sigmund kurkistaa harmaisiin aivoituksiin. Natisevalle nahkasohvalle asettuu uskonnondidaktiikan yliopistonlehtori (mvs.) Hannele Repo.

SG: Yksi tutkimusaiheesi on rippikoulu. Miksi rippikoulu on sinulle niin tärkeä?

HR: Olen tehnyt yhden elinkautisen nuoriso- ja rippikoulutyötä. Mutta, vaikka oma suhde rippikouluun on iän myötä muuttunut, niin silti rippikoulu on innostava asia. Olen kiinnostunut oppimisesta, opettamisesta ja hengellisestä kasvusta.

SG: Mikä on ensimmäinen muistikuvasi rippikoulusta?

HR: Oma rippikouluni.

SG: Mitä muistat?

HR: Muistan kävelleeni rippikoulusta kotiin. Kävellessä opettelin ulkoa rippivirttäni. Kävin siis päivärippikoulun. Pääasiassa se oli sitä, että rovasti puhui ja me kuuntelimme. Muistan myös jonkinlaisen pyhyiden ja kunnioituksen tunteen siellä.

SG: Minkälaista pyhyttä tarkoitat?

HR: Spiritualiteetista ei siellä ollut puhetta, mutta asiat joista puhuttiin oli mielestäni tärkeitä ja pyhiä.

SG: Kumpaa sanaa painottaisit rippi vai koulu?

HR: No koulua, jos rippikoulua ajatellaan elämäntutkimuksena. Jo Luther ajatteli, että rippikoulu tuli käydä ennen varsinaista ripille menoa. Mielestäni rippikoulu on koulu, jossa on mahdollisuus oppia ja myös kasvaa.

SG: Miksi et painota sanaa rippi?

HR: Niin, jäin sitä miettimään... Siis jos ripittäytyminen on osa hengellistä kasvua, niin se sitä kautta kuuluu rippikouluun.

SG: Onko rippikoulussa mikään järkyttänyt sinua?

HR: Joskus kuulen, että tehdään sellaisia käsittämättömiä juttuja, joiden tarkoitusta ei olla mietitty loppuun asti. Esimerkiksi monet kristitynvaellus-tyyppiset opetusmenetelmät. Myös jälkihoito ja opetuksen purku unohtetaan usein. Tuuhannen taalan kysymys on, että mitä opittiin!

SG: Viime aikoina olet kohdistanut tutkimukseni Viroon. Onko Virossa jotain, mitä Suomessa ei ole?

HR: Siellä rippikoulu on ihan eri asia. Siellä esimerkiksi konfirmaatioissa liitytään seurakunnan jäseneksi, toisin kuin meillä täällä Suomessa kaste liittyy seurakunnan jäseneksi. Virossa rippikoululla on hyvin erilainen historia ja uskon-

Kuva: Markus Asunta

nollisen identiteetin puuttuminen on muokannut nykyisen uskonnollisen identiteetin hyvin erilaiseksi. Virossa uskonnon opettaminen ja rippikoulu oli 50 vuotta kiellettyä. Tieto ihan perusasioistakin puuttuu, legendat ja Raamatun kertomukset ovat suloisessa sekamelskassa ihmisten mielissä. Eri uskontojakaan ei osata erottaa toisistaan. Se on iso haaste opettajalle.

SG: Esiin nousi konfirmaation merkitys. Millä kolmella synonyymillä kuvaisit sanaa konfirmaatio?

HR: Siunaus, esirukous, juhla. Opettaminen on varsinaisen vahvistaminen.

SG: Rippikoululaisia askarruttavat monet kysymykset. Mitä sinä haluaisit kysyä, jos olisit nyt rippikoululainen?

HR: Kysyisin: Oletteko tosissanne? Välitättekö meistä oikeasti?

SG: Sinua spekulointiin viime syksynä piispaksikin eräessä kirkollisessa lehdessä. Mitä piispuus merkitsee sinulle?

HR: No... Työnä se on valtavan iso paimenen tehtävä. Se on tärkeä ja merkittävä.

SG: Kiehtooko sinua valta?

HR: Täytyy sanoa, että sen verran on saanut olla vallan kahvassa, että status ja valta ei kiehdo...ainakaan tällä hetkellä.

SG: Millaisia ajatuksia herättää se, jos olisit Suomen ensimmäinen naispiispa?

HR: Huh-huh. Se joka tulee olemaan ensimmäinen joutuu tekemään melkoisen pioneerin työn. Saa kantaa painavaa stola.

Sigmundin roolissa TYT:n nykyinen opintoministeri

Löytyn levyltä löytöjä arkeen

Jaakko Löytty: *Arkivirsiä*
(Humble House)

Jaakko Löyttyllä on takanaan kolmekymmentävuotinen ura suomalaisen hengellisen musiikin parissa. Näiden vuosikymmenten aikana, etenkin niiden alkuvaiheissa, mies toimi uranuurtajana nimenomaan hengellisen populaärimusiikin parissa. Kitaravirsillään Löytty oli yhdessä kollegoidensa kanssa raivaamassa tietä kristilliselle nuorisomusiikille, jota alettiin kutsua gospeliksi.

Tänä päivänä, kun suomalainen gospelkulttuuri on paisunut täysin maallista vastaavaa muistuttaviksi viihdespektaakkeleiksi värivaloineen, savuineen, nuorisoidoleineen ja patenttivastaus-Jeesuksineen, Löytyn pappa julkaisee levyn, jolla pyrkii jatkamaan vanhaa virsi-perinnettä. Siis sitä samaa, jolle evankeliumirock on muotoutunut eräänlaiseksi antiteesiksi. Kyseessä on pitkäsoitollinen arkivirsiä, vähän niin kuin ennen vanhaan kun virsirunoilijat julkaisivat virsiään kirkollisista auktoriteeteista riippumatta arkivirsinä, mutta vain yhdellä k:lla; arkeen tarkoitettuna. Arjen harmaudessa tai rock-kulttuurin melskeessäkin mahdollisuus pysähtyä virren ääreen ja sanoa "Ei" kaikelle hektisyydelle ja ajan hengelle.

Moni virsistä saa Varataivas-pelimannipumpun säestäminä taustalleen vanhoista Suomi-filmeistä tutun omintakeisen äänimaailman ja vireen. K2-ryhmän oiva blues tuo sopaan oman sävynsä puhumattakaan Human Organ-yhty-

een a cappella-laulusta. Välillä sovitukset äityvät etenkin laulun osalta hieman hämmentäväksi. Muutama kappale etsii näkökulmaa virsiin kokonaan niiden ulkopuolelta, bluesin ja rockin keinoin. Näissä vierailee huuliharppulegenda Pepe Ahlqvist antaen musiikkiin panoksen niin laulustaan kuin "suu-urustaan". Löytyn oma karhea ääni toimii myös virsien parissa varsin vaikuttavalla tavalla.

Kriitikon näkökulma on aina subjektiivinen. Kuitenkin itselleni levyn puhuttelevimpia hetkiä ovat aggressiivisuutta hipova etno-rockahtava "Herra, opeta meitä" sekä Jaakon ja tyttärensä Karoliinan duettona, vain puiston äänten säestäminä veisaama "Minä, vaivattu tietäni kompastelen". Alusta loppuun saakka Arkivirsiä on kuitenkin laadukasta ja hienoa kuultavaa.

Suomalainen virsi-perinne on nostanut päätään viime aikoina myös musiikkiteollisuuden valtavirrassa. Uutta virsimusiikkia on kuitenkin levytetty yllättävän vähän pitkän perinteen jatkoksi. Tässä on pitkäsoitollinen aineista, jota yhtäältä kuuntelee mielellään levyiltä, toisaalta veisaa mielellään hiljaa (tai kovaa, jos haluaa) harmaan arkensa lohduksi.

Markus Asunta

JA JUMALA SANOI EI

PYYSIN JUMALAA OTTAMAAN POIS YLPEYTENI,
JA JUMALA SANOI:

”EI. MINUN TEHTÄVÄNI EI OLE OTTAA POIS,
MUTTA SINUN TEHTÄVÄSI ON LUOPUA.”

PYYSIN JUMALAA SUOMAAN MINULLE KÄRSI-
VÄLLISYYTTÄ,

JA JUMALA SANOI:

”EI. KÄRSIVÄLLISYYS TULEE KOETTELEMUKSISTA,
SITÄ EI SUODA, SE ANSAITAAN.”

PYYSIN JUMALAA ANTAMAAN MINULLE ON-
NEA,

JA JUMALA SANOI:

”EI. MINÄ ANNAN SIUNAUSTA,
ONNESI SINUN ON ITSE RAKENNETTAVA.”

PYYSIN JUMALAA SÄÄSTÄMÄÄN MINUT
KIVULTA,

JA JUMALA SANOI:

”EI. KÄRSIMYKSET VIEROITTAVAT SINUA MAAIL-
MAN TURHUUKSISTA,
TUODEN SINUA LÄHEMMÄKSI MINUA.”

PYYSIN JUMALAA KASVATTAMAAN HENKEÄNI,
JA JUMALA SANOI:

”EI. SINUN ON ITSE HUOLEHDITTAVA
KASVAMISESTASI.

MINÄ KARSIN SINUA SAADAKSENI SINUT
KANTAMAAN HEDELMÄÄ.”

PYYSIN JUMALAA AUTTAMAAN MINUA
RAKASTAMAAN MUITA NIIN KUIN HÄN MI-
NUA,

JA JUMALA SANOI:

”LOPULTAKIN SINÄ YMMÄRRÄT.”

CLAUDIA MINDEN WEISZ
SUOM. JUSSI ASUNTA

Ja Jumala sanoi ei.

**Ei vääräuskaisille. Ei värillisille. Ei kautta-
kulkua. Ei koirille. Ei syntisille. Ei erilaisille.
Ei elämälle.**

Jumalan tahtoon vedoten on kielletty mitä erilaisimpia asioita. Uskossaan vahvat ovat uskotelleet Jumalan tuomion kohtaavan niitä, jotka näitä kieltoja uhmaavat. Kiellettyjen asioiden listalla on ollut kaikki vieras, mitä vieraampi sitä parempi. Sallittujen asioiden joukko taas on kaventunut kaventumisistaan. Elämästä on tullut yksinkertaisten valintojen matematiikkaa. Joko olet meidän ehdoillamme meidän puolellamme, tai sitten olet meitä vastaan. – Vai jäikö jotain huomaamatta?

Ja Jumala sanoi ei.

”Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne ole minun teitäni, sanoo Herra.” (Jes.55:8) Vain Jumalalla on lopullinen oikeus sanoa ei. Me emme voi emmekä saa asettaa itseämme Jumalan asemaan. Me emme voi, emmekä saa päättää toisen ihmisen elämästä tai jumalasuhteesta. Toisen elollisen edessä meillä on kristittyinä vain yksi sana ja se on kyllä. Jos sinä kärsit, niin pitää minunkin kärsiä. Jos sinun luotuisuutesi kielletään ja sinut hylätään, niin täytyy käydä minullekin sinun rinnallasi.

Ja Jumala sanoi ei.

En usko, että Jumala katsoo aina tyytyväisenä meidän toimiamme. Hän todellakin sanoo ei. Hän ei hyväksy meidän itsekkyyttämme, meidän pyrkimyksistämme saada enemmän sisartemme ja veljiesimme kustannuksella. Jumalan ei on lopullinen ja kohdistuu meidän kovuuteemme ja kylmyytemme. Samalla se haastaa meidät seuraamaan Kristusta, joka viattomana kantoi kaikkein kovimman hylkäystuomion meidän puolestamme, ihmisten ja Jumalan äärimmäisen Eln. Tämä Ei on meille äärimmäinen KYLLÄ. Ainut toivomme, kohtalomme ja esikuvamme.

Mika Pajunen

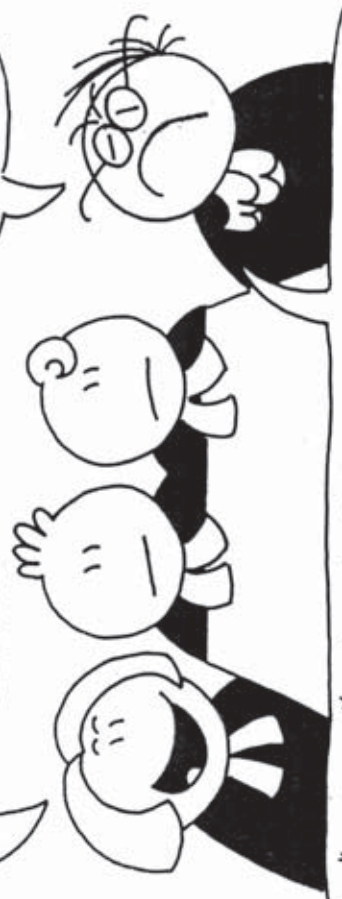
RAKKAAT LAPSET, OLIPA KERRAN SAMARIAN SEURAKUNTA. SIELLÄ KAIKKI OLI HYVIN. ERÄNÄ KAUNIINA PÄIVÄNÄ SEURAKUNTAAAN SAAPUI UUSI PAPPI...

EI SAA POLTTAA!

MINUSTA ME VOISIMME ALOITAA YHTEISTYÖN MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN KIRKON KANSSA!

Ei. KORKEINTAAN KÄÄNNYTYKSEN MERKEISSÄ.

SITÄPÄITSI: "NÄINEN VAIETKOON SEURAKUNNASSA"!

SYNTISET SIAT!! JOS EI TAHTI MUUTU, TE OLETTE KAIKKI HELVETIN OMIA!!

